

Szanowni Państwo,

niniejsze notatki do wykładu nie są jeszcze gotowym skryptem. Wymagają wielu przeróbek i poprawek, a nawet są nieustannie poprawiane i rozszerzane. Należy zatem sprawdzać, czy posiadana wersja jest wersją aktualną. Proszę o przesyłanie na mój adres (dostępny na mojej stronie Web) wszelkich uwag i spostrzeżeń odnoszących się do aktualnej wersji notatek.

Udostępniam je Państwu, aby ułatwić przygotowanie się do egzaminu. Mają one charakter prywatny. Bardzo proszę aby tych notatek nie udostępniać nikomu poza studentami uczęszczającymi na moje wykłady w roku akademickim 2003/2004.

Obowiązują również zwykle przepisy odnośnie praw autorskich. W tych notatkach nie zostały zaznaczone prace na których wzorowałem się w ujęciu niektórych tematów.

Życzę owocnej pracy z niniejszą pomocą.

Pozdrawiam

Ks. Adam Olszewski

WYKŁADY Z LOGIKI DLA ROKU PIERWSZEGO..

SPIS TREŚCI

1. Ogólnie o logice.....	2
1.1 LOGIKA w perspektywie historycznej.....	2
1.2 Co to jest logika i jaki jest cel jej nauczania.....	6
1.3 O konwencjach w logice.....	7
2. METODY METALOGICZNE	8
2.1 O indukcji.....	8
2.1 UŻYCIE A WYMIENIANIE WYRAŻEŃ.....	11
2.3 KATEGORIE SEMANTYCZNE.....	12
2.4 SEMIOTYKA LOGICZNA I METAJĘZYK.....	14
3. LOGICZNA TEORIA ZDAŃ.....	16
4. NIEFORMALNA TEORIA ZBIORÓW	30
5. NAZWY	41
5.1 EKSTENSJONALNA TEORIA NAZW.....	41
6. LOGIKA PIERWSZEGO RZĘDU.....	43
6.1 KLASYCZNY RACHUNEK ZDAŃ.....	45

1. Ogólnie o logice.

1.1 LOGIKA w perspektywie historycznej.

DZIEJE TERMINU 'LOGIKA'.

Termin 'logika', czy też jego odmiany, pojawia się u **DEMOKRYTA** (460-371) w tytule jego dzieła *O sprawach logicznych, czyli kanon*. Problematyka logiczna w kwestiach definiowania terminów i rozważań na temat indukcji występuje u **SOKRATESA** (469-399) i jego ucznia **PLATONA** (427-347).

Pismom logicznym **ARYSTOTELESA** (384-322); *Kategorie* (o nazwach), *O wypowiedaniu się* (o zdaniach), *Analityki pierwsze* (o wnioskowaniu), *Analityki wtóre* (o metodologii nauk), *Topiki* (o wnioskowaniu 'prawdopodobnym'), *O dowodach sofistycznych* (właściwie o obalaniu dowodu cudzego) nadano wspólny tytuł *Organon* - po polsku 'narzędzie' - gdyż zawierały niezbędny zestaw wiadomości i umiejętności dla filozofowania. Arystoteles miał nazywać logicznym, typ dowodzenia opierający się na wiedzy ogólnej. Logicznie postępuje ten, kto daje sobie radę w przemawianiu, potrafi uzasadniać i prowadzić dociekliwą rozmowę. Ten termin przeciwstawił terminowi 'analityczny' - dowodowy; 'fizyczny' - rozumowanie o zagadnieniach przyrodoznawstwa; 'dialektyczny' - rozumowanie prowadzące do wniosków prawdopodobnych. **STOICY** (III-II wiek p. n. Ch.) posługiwali się terminem 'logiczna część filozofii' dla określenia logiki. Logikę stoicką nazywali późniejsi autorzy 'dialektyką' i ten właśnie termin pozostawał głównie w użyciu aż do średniowiecza (XII wiek). Od XVII wieku dominuje już termin 'logika'. Terminem 'logika formalna' nazywa **KANT** (1724-1804) system logiki Arystotelesa, który uważał mylnie za ostateczny i doskonały. Logika transcendentalna Kanta była rozwinięciem systemu kategorii.

Logika jest dyscyplina naukową mającą bardzo długą historię. Jej początki sięgają Chin (IV-III stulecie p. n. Ch.) i starożytnej Grecji (V wiek p. n. Ch.). Pojawiła się w związku z rozwinięciem, przede wszystkim w obrębie cywilizacji helleńskiej, zdolności do konstruowania abstrakcyjnych pojęć oraz prowadzenia rozumowań o charakterze systematycznym. Rodzące się wówczas, na tej bazie, rozliczne dyscypliny naukowe wymagały opracowania teoretycznych podstaw badania poprawności rozumowań (wnioskowań). Po drugie rozwijająca się filozofia, a w szczególności refleksja nad poznaniem, w niektórych swych rozważaniach produkowała sofistykę, antynomie i paradoksy. Szczególnie 'zasłużyły' się w tym następujące szkoły filozoficzne; **SOFIŚCI**, **ELEACI** oraz **MEGAREJCZYCY**.

SOFIZMAT := rozumowanie w którym świadomie popełniono błąd logiczny, o takim charakterze, iż nadaje temu rozumowaniu pozór poprawności. Przykład: *Rogów nie zgubiłeś, a czegoś nie zgubił, to posiadasz; zatem posiadasz rogi.*

ANTYNOMIA := jest to zbiór zdań mogących zostać uznane za prawdziwe, które jednak przyjęte razem, prowadzą do sprzeczności. Przykład: *Zdanie, które teraz wypowiedam jest kłamstwem.* Jest to wersja tzw. antynomii Kłamcy (ang. the Liar) przypisywana Eubulidesowi z IV wieku p. n. Ch., uczniowi Euklidesa).

PARADOKS := rozumowanie pozornie poprawne, które prowadzi do wniosków jawnie niezgodnych z danymi potocznego doświadczenia i przekonaniem ludzi o zdrowych

umysłach. Przykład: *'Lecąca strzala jest w każdej chwili swego lotu w pewnym określonym miejscu. To jednak, co w każdej chwili należącej do pewnego okresu czasu jest w określonym miejscu, przez cały ten czas spoczywa. Zatem lecąca strzala przez cały czas spoczywa.'* (Ajdukiewicz, 1948) Jest to jeden z paradoksów Zenona z Elei (V wiek p. n. Ch.).

Już Sokrates i jego uczeń Platon reagowali negatywnie na poczynania sofistów. Dopiero jednak Arystoteles stworzył narzędzie, dzięki któremu można było w sposób intersubiektywny sprawdzać poprawność niektórych rozumowań i eliminować błędy. Owym narzędziem była głównie **SYLOGISTYKA** (rachunek nazw). Arystoteles sformułował również **zasadę sprzeczności** oraz **dwuwartościowości**. Równoległe ze Stagirytą, jednak w opozycji do niego, działali Stoicy (Zenon z Kition, Chryzyp z ?), którzy stworzyli **logikę zdań**.

Okres średniowiecza nie przyniósł logice wielu nowych rozwiązań. Od XII wieku zaczęto dokładniej studiować na uniwersytetach naukę Arystotelesa, a z nią jego logikę. Do jej rozpowszechnienia przyczynił się **św. Albert Wielki** (XIII w.), **św. Tomasz z Akwinu** (XIII w.) oraz współczesny im **Piotr Hiszpan**. Na nowo odkryto prawa rachunku zdań (W. **Ockham**, XIV w.). Należy również wspomnieć o **Rajmundzie Lullusie** (1235-1315), u którego można spotkać idee zautomatyzowania procesu rozumowania. Do 'szalonych' idei Lullusa nawiązał jeden z największych myślicieli ludzkości – **Gottfried W. Leibniz** (1646-1716), który wynalazł *calculus ratiocinator*. Był to rachunek, zastępujący rozumowanie, oparty o system znaków zwany przez Leibniza *characteristica universalis*. Zadaniem znaków było reprezentowanie pojęć. Można tutaj mówić o zaczątkach formalizacji, choć te idee pozostały szerzej nieznanymi aż do początków dwudziestego stulecia. Od Leibniza pochodzi logiczna **zasada identyczności** która mówi, że dwa obiekty są identyczne, o ile wszystkie własności jednego z nich, posiada drugi i odwrotnie.

Być może rozwój nowożytnej nauki opartej na eksperymencie, dokonany w Odrodzeniu, przyniósł obfity materiał logiczny, który stymulował badania logiczne.

Przełom w logice przyniósł wiek dziewiętnasty. Związany był on głównie z logikami angielskimi i niemieckimi. Działali wtedy **John Stuart Mill** (1806-1873) – rozwija logikę indukcji; **George Boole** (1815-1864) – twórca algebry logiki wraz **Augustem De Morganem** (1806-1878); Amerykanin **Charles S. Peirce** (1839-1914) i **E. Schroeder** (1841-1902) rozwinęli algebrę logiki i teorię relacji. W oparciu o wyniki tych badaczy można było uzasadnić poprawność następującego wniosku: *Każdy koń jest zwierzęciem, zatem głowa konia jest głową zwierzęcia* (De Morgan).

Jeśli przez logikę tradycyjną rozumieć logikę nazw (sylogistykę) oraz rachunek zdań, to XIX wiek rodzi nowoczesną logikę. Oprócz wspomnianej teorii relacji zostają wprowadzone kwantyfikatory (operatory), a nade wszystko rozwinięto metodę aksjomatyczną i formalną.

KWANTYFIKATORY := operatory wiążące zmienne, z których najbardziej znane to: *dla każdego x, ...* (kwantyfikator ogólny); oraz: *istnieje takie y, że ...* (kwantyfikator szczegółowy lub egzystencjalny). Polski logik Andrzej Mostowski uogólnił pojęcie kwantyfikatora.

Ogromne zasługi dla rozwoju logiki położył największy logik dziewiętnastego stulecia - **Gottlob Frege** (1848-1925), który przezwyciężył pokusę psychologizmu, sprowadzającą logikę do psychologii. Zwolennicy psychologizmu uzasadniali swe przekonanie za pomocą następującego, niepoprawnego, wniosku:

- i. Logika zajmuje się prawami myślenia.

- ii. Myślenie jest zjawiskiem psychicznym.
- iii. Zatem: Logika jest częścią psychologii.

PSYCHOLOGIZM := prawa logiki są jedynie wyrazem prawidłowości psychologicznych i są do nich sprowadzalne.

Frege, jako pierwszy, przedstawił rachunek zdań i kwantyfikatorów w postaci systemu całkowicie sformalizowanego, w którym ściśle określono nie tylko język, ale także aksjomaty i reguły inferencji. Jako twórca logicyzmu, próbował sprowadzić arytmetykę liczb naturalnych do logiki (drugiego rzędu) oraz jako pierwszy przeprowadził ściśle rozważania na temat oznaczania i znaczenia.

LOGICYZM := pogląd w filozofii matematyki i logiki oraz kierunek badań w podstawach matematyki utrzymujący, że cała matematyka jest sprowadzalna do logiki. Prócz Fregego rozwijali go B. Russell i A. N. Whitehead.

Równoległe działał **Giuseppe Peano** (1858-1932), którego notacja logiczna weszła do powszechnego użycia, w przeciwieństwie do skomplikowanej, dwuwymiarowej notacji Fregego. Przykładowo, dla zapisania okresu warunkowego:

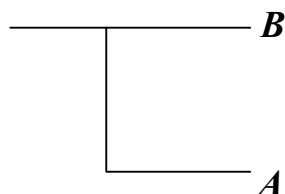
Jeśli A, to B,

Peano pisał:

$A \supset B$

(była to obrócona litera 'C', która przetrwała w symbolice *Principów*). Od Peano również pochodzi symbol \in , który oznacza relację należenia elementu do zbioru. Jest stylizowana grecka litera *epsilon*, pierwsza litera greckiego słowa *εστι*, co znaczy po polsku 'być'.

Zaś Frege schemat zdaniowy 'Jeżeli A, to B' rysował dwuwymiarowo;



Peano jest autorem pięciu aksjomatów arytmetyki liczb naturalnych, które od niego wzięły swą nazwę – arytmetyka Peano.

Podstawowe dzieło logiczne, o bazie logicystycznej, - *Principia mathematica* - napisali wspólnie wielcy logicy i równocześnie filozofowie - **Bertrand Russell** (1872-1970) i **Alfred N. Whitehead** (1861-1947). Przez swoją działalność logiczno-filozoficzną wywarli ogromny wpływ na kształt poszukiwań logicznych dwudziestego stulecia.

Matematyk niemiecki **Dawid Hilbert** (1862-1943) był twórcą formalizmu, konkurencyjnego względem logicyzmu, kierunku w podstawach matematyki i filozofii matematyki. Był twórcą metamatematyki, w dzisiejszym, szerszym rozumieniu tego terminu, i teorii dowodu.

FORMALIZM := kierunek w filozofii matematyki i logiki oraz podstawach matematyki utrzymujący, że istotą teorii matematycznych są niezinterpretowane systemy aksjomatyczne, całkowicie sformalizowane.

Twórcą intuicjonizmu, trzeciego głównego nurtu w podstawach matematyki, ale również w filozofii matematyki, jest **Luizen E. J. Brouwer** (1881-1966).

INTUICJONIZM := kierunek w filozofii matematyki i logiki oraz podstawach matematyki głoszący, że punktem wyjścia badań matematycznych jest pierwotna intuicja ciągu liczb naturalnych oraz zasada indukcji. Intuicjonizm nawiązywał do konstruktywizmu.

Początek lat trzydziestych dwudziestego stulecia stał się momentem przełomowym dla rozwoju logiki. Austriacki, młody logik **Kurt Gödel** (1906-1978), rozwiązując zagadnienie postawione przez Hilberta, podał dowód pełności dla logiki 1. rzędu już w roku 1929, a rok później wykazał, że arytmetyka liczb naturalnych jest istotnie niezupełna. W swej sławnej pracy, w której dowodzi niezupełności arytmetyki, definiuje Goedel podstawową klasę funkcji pierwotnie rekurencyjnych.

Alfred Tarski (1901-1983) definiuje ściśle, za pomocą metod matematycznych logiki, semantyczne pojęcie prawdy. Otworzył tym samym drogę dla naukowego traktowania zarówno zagadnień semantyki jak i pragmatyki, które, przede wszystkim w oczach neopozytywistów, uchodziły za nienaukowe. Należy tutaj wspomnieć o rozwoju refleksji nad nauką w postaci rozważań metodologicznych. Wymieć trzeba nazwiska Rudolfa Carnapa i Rajmunda Poppera. Swoimi analizami Tarski zapoczątkował eksplozję filozoficznych analiz różnorodnych pojęć, dokonanych metodami logiki. Niemal równolegle **Alan Turing** (?-1954) i **Alonzo Church** (1903-1995) rozwiązują negatywnie kolejny problem Hilberta – zagadnienie rozstrzygalności logiki 1. rzędu. Ich badania, szczególnie Turinga, posiadają ogromne znaczenie dla powstania komputerów i języków programowania. Church (1935) stawia przypuszczenie, zwane Tezą Churcha (że klasa funkcji obliczalnych intuicyjnie jest identyczna z klasą funkcji rekurencyjnych), którego prawdziwość pozostaje do dzisiaj nierozstrzygnięta.

Od tego czasu logika przeżywa okres niebywale bujnego rozwoju. Pojawiają się tysiące wyników o charakterze formalnym. Profituje z tego filozofia analityczna, która korzysta z metod wypracowanych przez logików. Badania logiczne, w sensie ścisłym, rozchodzą się na trzy główne działy: teoria dowodu (syntaktyka, Hilbert), teoria modeli (semantyka, Tarski) i teoria rozstrzygalności (pragmatyka(?) Church, Turing, Gödel). Materiał logiczny jest dzisiaj tak duży (dotyczy to zarówno logiki matematycznej jak i filozoficznej), że praktycznie nikt nie jest w stanie go objąć. Dość powiedzieć, że wydany w latach osiemdziesiątych *Handbook of philosophical logic* składał się z czterech kilkusetstronicowych tomów. *Handbook of philosophical logic* wydawany obecnie, od roku 2002, ma już tomów osiemnaście. Wygląda więc na to, że badania logiczne stoją przed kolejnym przełomem. Należy jednak pamiętać, że logika (szczególnie formalna) jest nauką zbliżoną do matematyki i wszystkie jej ściśle osiągnięcia pozostają ważne już na zawsze. Znaczy to, że zakres wiedzy logicznej nieustannie przyrasta.

Parę słów o logice w Polsce. Po okresie zaborów i pierwszej wojnie światowej do Polski przybywa **Kazimierz Twardowski** (1866-1938), od którego rozpoczyna swe istnienie szkoła filozoficzna zwana później szkołą **Lwowsko-warszawską**. Skrótowo można powiedzieć, że w skład tej szkoły wchodził również matematycy. Największe nazwiska: **Jan Łukasiewicz** (1878-1956), **Stanisław Leśniewski** (1886-1939), **Adolf Lindenbaum** (1904-1941?), **Alfred Tarski**, **Zygmunt Janiszewski**, **Stefan Banach**, **Stanisław Jaśkowski** (1906-1965), **Andrzej Mostowski** (1913-1975), **Mordchaj Wajsberg** (1902-

?), żeby wymienić najważniejszych. Ludzie ci dokonali odkryć logicznych o światowym znaczeniu, jak choćby Tarski (teoria prawdy), Łukasiewicz (logika trójwartościowa).

1.2 Co to jest logika i jaki jest cel jej nauczania.

My będziemy logikę rozumieć tak, jak się ją określa w wielu podręcznikach logiki:

LOGIKA := nauka badająca warunki poprawności wnioskowań.

W tym określeniu nie została podana metoda badania. Jeśli będzie to metoda filozoficzna, to będziemy mieli do czynienia z **logiką filozoficzną**, jeśli zaś będzie to metoda formalna, to można mówić o **logice matematycznej**.

Dla porównania przytaczam kilka określeń logiki, które pochodzą od prominentnych filozofów. Określenia te znalazły uznanie również ze strony niektórych logików.¹

Ogólna lecz czysta logika ... stanowi kanon intelektu i rozumu, ale jedynie, co do formalnych aspektów jego używania. I. Kant, *Krytyka czystego rozumu*. T. I, s.141.

Ten natomiast, kto opanował jakiś język, zna jednocześnie inne języki i porównuje je z nim – może odczuć ducha i kulturę narodu w gramatyce jego języka; same te reguły i formy mają teraz żywą, pełną treść i wartość. Poprzez gramatykę może on poznać sposób wyrażania się ducha w ogóle – logikę. (...) Dopiero z głębszej znajomości innych nauk, wyłania się dla podmiotowego ducha moment logiczny nie tylko jako ogólność abstrakcyjna, lecz jako ogólność zawierająca w sobie bogactwo szczegółowości. G. W. F. Hegel, *Nauka logiki*, t. I, s.56.

Podstawowe sądy, na których opiera się arytmetyka ... muszą dotyczyć wszystkiego co może zostać pomyślane. I z pewnością mamy rację zaliczając takie bardzo ogólne sądy do logiki. – Wyprowadzę teraz kilka wniosków z tej logicznej, czy też formalnej, natury arytmetyki. G. Frege, 1885, *O formalnych teoriach arytmetyki*, s.112.

W oparciu o obrazy językowe towarzyszące podstawowym prawdom matematycznym rzeczywistych matematycznych struktur, możliwe jest czasem tworzenie struktur językowych, sekwencji zdań, zgodnie z prawami logiki. L. E. J Brouwer, 1907, *Matematyka a logika*, Collected Works, s.75.

Odkrywanie praw jest zadaniem wszelkiej nauki; zadaniem logiki jest odkrywanie praw prawdziwości. *G. Frege, 1918, Pisma semantyczne, s. 101.*

Logika mówi o każdej możliwości i wszystkie możliwości są jej faktami. L. Wittgenstein, 1922, *Tractatus logico-philosophicus*, 2.0121.

A wszystko, co opisuje grę językową, należy do logiki. L. Wittgenstein, 1950, *O pewności*, kwestia 56.

¹ Przytaczam za H. Wang, *Czym jest logika?*, [w:] *Filozofia logiki*, (ed. J. Woleński), Aletheia, Warszawa 1997, ss. 9-27.

Logika jest teorią czystych pojęć; zawiera teorię mnogości, jako swoją właściwą część. K. Goedel, 1971 i 1975.

CELE NAUCZANIA LOGIKI := umiejętność przestrzegania umów terminologicznych, umiejętność określenia struktury logicznej wypowiedzi, umiejętność sprawdzania tautologiczności formuł logiki pierwszego rzędu, definiowanie jednych terminów za pomocą drugich, precyzyjne formułowanie poglądów, odróżnianie zdań uzasadnionych od nieuzasadnionych i umiejętność przeprowadzenia analizy dowolnej argumentacji.

Na koniec tego akapitu przytoczymy poradę logika **Arnolda Geulincx (1625-1669)**, którą kierujemy do studentów:

Ad extremum moneo, ne cursim haec legas. Euripus Logicus non patitur se navigari tam plenis velis.

(Najusilniej doradzam, abyś tego nie czytał pobieżnie. Przez cieśninę logiki nie można płynąć z rozwiniętymi żaglami.)

1.3 O konwencjach w logice.

Studiowanie logiki jest zadaniem żmudnym. Stosowanie przez logików metod formalnych zbliża ich dyscyplinę do matematyki. Konsekwencją tego stanu rzeczy jest pewnego rodzaju konwencjonalizm, który jest charakterystyczny dla tych obu formalnych nauk. Tenże konwencjonalizm jest jedną z najważniejszych (praktycznych) przeszkód w studiowaniu logiki (i matematyki) przez studentów innych kierunków niż matematyka, a w szczególności filozofii.

Wspomniany konwencjonalizm jest nawiązaniem do odpowiedniego stanowiska w zakresie metodologii nauk, który polegał na uznaniu pewnej ‘swobody logicznej’ w procesie tworzenia teorii naukowych. Owa swoboda polegać miała na dowolności doboru hipotez mających, po empirycznym badaniu, zająć miejsce praw nauki. Ważnym jego reprezentantem jest znakomity francuski matematyk Henri Poincaré.

KONWENCJONALIZM LOGIKI := [łac. *conventionalis*; fran. *convention* – ugoda, umowa] zasada się głównie na tym, że wiele definicji logiki, które ustalają znaczenia podstawowych terminów, mają charakter umów terminologicznych (konwencji). O prawdziwości tych konwencji nie decyduje ich zgodność z rzeczywistością, lecz niesprzeczność i wola tego, kto je stanowi. Innym terminem na tego typu konwencje, który pochodzi od Ajdukiewicza, to *postulat znaczeniowy*. Jeszcze inny to *definicja projektująca*.

Jeśli tego typu definicje zostaną przyjęte, to ich zapamiętanie oraz przestrzeganie jest od tego momentu najważniejszym obowiązkiem i rzeczą ‘świętą’ dla logika. Złamanie jakiegokolwiek tego typu umowy, jest największym ‘grzechem’ logicznym, skutkującym bardzo często logicznym ‘piekłem’, czyli sprzecznością.

2. METODY METALOGICZNE

2.1 O indukcji.

Można śmiało powiedzieć, że jedną z najważniejszych (o ile nie najważniejszą) metod dowodzenia i definiowania w logice i matematyce jest metoda **indukcji**.

Metoda indukcji występuje również na terenie innych nauk (przyrodniczych), gdzie jest zawodną i jedynie prawdopodobną metodą rozumowania. Tamta metoda indukcji zwana jest indukcją niezupełną. Metoda indukcji logicznej – zwana czasem indukcją zupełną – jest pewną (dedukcyjną!) metodą wnioskowania.

Głównym celem metody indukcji jest uzasadnienie prawdziwości zdania ogólnego typu: *dla każdego obiektu (z pewnej dziedziny) zachodzi tak i tak.*

PRZYKŁAD 1.

Jako dziedzinę weźmy wszystkich ludzi. Chcemy wykazać, że:

KAŻDY CZŁOWIEK MA IMIĘ.

DOWÓD:

Wszyscy ludzie, oprócz Adama i Ewy, mieli rodziców.

Rodzice, którzy sami mają imiona, nadają imię swemu dziecku.

Adam i Ewa mieli imiona.

Założmy, że ktoś kogo nazwiemy Osobą, jest pierwszym człowiekiem, który nie ma imienia..

Osoba nie jest ani Adamem, ani Ewą, gdyż oni mają imiona.

Osoba ma rodziców.

Rodzice Osoby mieli imiona, gdyż Osoba jest pierwszym człowiekiem bez imienia.

Zatem rodzice Osoby musieli jej nadać imię.

Nie może być więc człowieka bez imienia.

WNIOSEK: ***KAŻDY CZŁOWIEK MA IMIĘ*** .□

W tym rozumowaniu została użyta, w sposób szczególny i całkowicie nieformalny, właśnie metoda indukcji.

PRZYKŁAD 2.

Jako dziedzinę weźmy zbiór wszystkich liczb naturalnych. Chcemy dowieść, że dla dowolnej liczby naturalnej $n > 0$ zachodzi:

$$1 + 2 + 3 + \dots + n = \frac{n(n+1)}{2}.$$

DOWÓD:

Dla przypadku $n = 1$ mamy: $1 = \frac{1(1+1)}{2} = 1.$

Założmy teraz, że badane twierdzenie zachodzi dla jakiegoś $n = k$:

$$1 + 2 + \dots + k = \frac{k(k+1)}{2}.$$

Chcemy na tej podstawie wykazać, że twierdzenie zachodzi również dla $n = k+1$, czyli:

$$1 + 2 + \dots + k + (k+1) = \frac{(k+1)((k+1)+1)}{2}.$$

Mamy:

$$(L) \quad 1 + 2 + \dots + k + (k+1) = \frac{k(k+1)}{2} + (k+1) = \frac{k(k+1)}{2} + \frac{2(k+1)}{2} = \frac{(k+1)(k+2)}{2}$$

$$(P) \quad \frac{(k+1)((k+1)+1)}{2} = \frac{(k+1)(k+2)}{2}.$$

To kończy dowód, ponieważ (L) strona równa się stronie prawej (P).□

PRZYKŁAD 3.

G. W. Leibniz (siedemnastowieczny niemiecki filozof) udowodnił, że dla dowolnej liczby całkowitej dodatniej n , $n^3 - n$ jest podzielne przez 3; $n^5 - n$ jest podzielne przez 5 oraz, że $n^7 - n$ jest podzielne przez 7. Chciał ten wynik uogólnić bez dowodu, ale sam zauważył, że $2^9 - 2 = 510$ i nie jest podzielne przez 9. L. Euler zajmował się wielomianem o postaci $x^2 + x + 41$, który pozornie generował wyłącznie liczby pierwsze. Jednak tylko pozornie, ponieważ dla $x=41$ uzyskujemy liczbę złożoną.

Przykłady te pokazują, że uogólnienie jest uprawomocnione tylko na podstawie dowodu.

PRZYKŁAD 4.

Co jest nieprawidłowego w następującym ‘dowodzie’?

TWIERDZENIE: elementy dowolnego zbioru są identyczne.

DOWÓD: Indukcja biegnie po liczności zbioru.

$n = 1$. W tym przypadku zbiór ma jeden element, który jest identyczny sam ze sobą. Załóżmy, że twierdzenie zachodzi dla $n = k$. Na tej podstawie chcemy wykazać, że zachodzi ono dla $n = k+1$. Weźmy zbiór $k+1$ – elementowy $\{a_1, \dots, a_k, a_{k+1}\}$. Na mocy założenia indukcyjnego twierdzenie zachodzi dla k – elementowych zbiorów $\{a_1, \dots, a_{k-1}, a_{k+1}\}$ oraz $\{a_1, \dots, a_k, a_{k+1}\}$. Elementy obu zbiorów są identyczne z elementem a_1 . Twierdzenie zachodzi dla zbioru $k+1$ – elementowego. Zatem twierdzenie zachodzi dla dowolnego zbioru n – elementowego.□

Przykład ten ma za zadanie pokazać, że narzędzie dowodowe, którym jest zasada indukcji, należy używać ostrożnie.

PRZYKŁAD 5.

Alfabetem nazwijmy skończony zbiór wzajemnie różnych znaków zwanych *literami* s_1, \dots, s_k . *Słowem* nazywamy dowolny skończony ciąg *liter* alfabetu. *Długością* słowa $S - d(S)$ - nazywamy liczbę liter alfabetu, z których składa się S . Jest to przykład bardzo prostego języka o skończonym alfabecie. Nadaliśmy mu strukturę indukcyjną, przez zadanie na słowach funkcji długości d . Do takiego języka można stosować metodę indukcji po długości słów².

Powyższe rozważania pokazują, że zbiór o którego elementach chcemy wypowiedzieć i udowodnić jakąś ogólną prawdę za pomocą zasady indukcji, musi mieć określoną strukturę. Najlepszym i pierwotnym przykładem takiego zbioru jest zbiór liczb naturalnych.

DZIEDZINA ROZWAŻAŃ (UNIWERSUM) := zbiór obiektów, wraz z relacjami i funkcjami w nim określonymi, który stanowi przedmiot zainteresowania jakiejś teorii matematycznej lub logicznej.

Termin ‘universe of discourse’ – uniwersum dyskursu, wszedł na stałe do użycia w logice dzięki G. Boole’owi około roku 1847. [Corcoran 2003].

Wspomnianą wcześniej strukturę tworzy (zadaje) się określając następujące dwa zbiory:

- (1) BAZA: jest to zbiór obiektów (danych a priori), które wyróżniamy w dziedzinie przez wskazanie. Zbiór takich obiektów oznaczamy symbolem B .
- (2) REGUŁY (operacje): są to metody (dane a priori), które pozwalają z obiektów danych wcześniej tworzyć nowe obiekty. Zbiór takich reguł oznaczamy symbolem R .

Zbiór wszystkich obiektów utworzonych z elementów B za pomocą reguł R oznaczmy symbolem $C(B, R)$.

Taką strukturę nazywać będziemy strukturą **indukcyjną**, a zbiory mające taką strukturę zbiorami **indukcyjnymi**.

Typowym przykładem wprowadzenia takiej struktury jest określenie dziedziny liczb naturalnych N . Mamy dane ‘a priori’ 0 , oraz operację dodania jedności $+1$.

- (1) BAZA: 0 należy do zbioru N .
- (2) REGUŁA: jeśli n należy do zbioru N , to do N należy również $n+1$.

Zgodnie z powyższym sposobem notowania tego typu struktur mamy: $C(0, +1)$.

Niektórzy autorzy, jak np. S. C. Kleene, odróżniają pomiędzy definicjami indukcyjnymi a definicjami przez indukcję (rekurencyjnymi). Te pierwsze dzielą się dodatkowo na dwie klasy – definicje indukcyjne fundamentalne i definicje indukcyjne nie-fundamentalne. Fundamentalne definicje określają dziedzinę obiektów podstawowych dla całej dziedziny badań, zaś nie-fundamentalne stosują się do dziedziny określonej wcześniej przez definicję fundamentalną, określając (wyróżniając w niej) podklasę obiektów. Definicje rekurencyjne zaś, są metodami definiowania funkcji i predykatów nad podzbiorami indukcyjnie zdefiniowanej dziedziny.

² Ten podkreślony zwrot będzie się zawsze powtarzał tam, gdzie pojawiać się będzie dowód indukcyjny. Zwrot ten wyjaśnia, w skrótovej formie, w jaki sposób została zadana struktura indukcyjna na zbiorze.

Dla naszych celów wystarczy określenie zasady indukcji dla zbioru N , który posiada strukturę indukcyjną.

ZASADA INDUKCJI MATEMATYCZNEJ DLA N := aby wykazać, że wszystkie liczby zbioru N posiadają pewną własność W wystarczy pokazać, że:

- (1) Liczba 0 ma własność W ; [symbolicznie $W(0)$].
- (2) Wykorzystując założenie, że liczba k ma własność W [symbolicznie $W(k)$] wykazać, że liczba $k+1$ ma własność W [symbolicznie $W(k+1)$].

Istnieje jeszcze inna wersja zasady indukcji, która jest równoważna zasadzie indukcji matematycznej. Oto jej sformułowanie również w postaci nieformalnej:³

ZASADA INDUKCJI PORZĄDKOWEJ DLA N := aby wykazać, że wszystkie elementy zbioru N posiadają własność W wystarczy pokazać, że:

(*) dla dowolnego k , jeśli wszystkie elementy mniejsze od k mają własność W , to k ma również własność W .

2.1 UŻYCIE A WYMIENIANIE WYRAŻEŃ.

W wykładzie logiki dość często będziemy przechodzić od *użycia* wyrażeń do ich *wymieniania* i odwrotnie. Dziać się tak będzie bez specjalnej informacji o tym, gdyż zakładać się będzie, że zauważenie tego przez słuchacza jest zrozumiałe samo przez się. Stąd poniższe wyjaśnienie.

W logice średniowiecznej (William z Shyreswood, Piotr Hiszpan, Ockham) odróżniano relacje pragmatyczne zachodzące pomiędzy nazwą, przedmiotem, który dana nazwa nazywa i podmiotem. Do czasów dzisiejszych przetrwało zarówno nazewnictwo z czasów średniowiecza i sama dystynkcja. Otóż odróżnia się dwie podstawowe *supozycje*, czyli pragmatyczne nastawienia w posługiwaniu się wyrażeniami, w szczególności nazwami:

(1) *suppositio materialis*

(2) *suppositio formalis*

Gdy jakieś wyrażenie jest rozumiane jako nazwa samego siebie, to wtedy mówi się o nim, że jest *wymieniane* lub występuje *in suppositione materialis*. Słowo *materialis* wskazuje na zainteresowanie materia słowa (wyrażenia), którym jest dźwięk, napis itp. W tej supozycji mówimy na przykład: 'Logika' składa się z sześciu liter. Słowo *logika* jest w tym zdaniu wymienione i występuje *in suppositione materialis*. Druga supozycja, jest zwykłym odniesieniem do wyrażeń. Wtedy wyrażenie użyte jest w swoim zwykłym znaczeniu. Na przykład: *Logika jest nauką o warunkach poprawności wnioskowań*.

³ Mając ściśle sformułowania obu zasad można dowieść ich równoważności.

Podczas wykładów często skupiać będziemy uwagę na czysto syntaktycznych cechach niektórych wyrażeń i wtedy *suppositio materialis* będzie często stosowane. Jest tak, gdyż jedno z najważniejszych pojęć logiki – pojęcie systemu formalnego (i dowodu) – ma charakter syntaktyczny.

2.3 KATEGORIE SEMANTYCZNE.

Już Arystoteles rozróżniał dziesięć podstawowych **kategorii** ontologicznych: *substancję*, i dziewięć przypadłości: *ilość, jakość, stosunek, miejsce, czas, położenie, stan, działanie, doznawanie*. Odpowiadały im kategorie wypowiedzi (orzeczników). W XIX wieku Husserl zdecydowanie przesunął akcent z ontologii na język i wyrażnie wprowadził termin *kategorie znaczeniowe* w swej gramatyce czystej (Bedeutungskategorien). Wprowadził zasadę, którą formułuję tutaj swobodnie:

ZASADA WYMIENIALNOŚCI := dwa dowolne wyrażenia jakiegoś języka należą do tej samej kategorii semantycznej wtw wynik zastąpienia jednego z tych wyrażeń drugim, w jakimś trzecim wyrażeniu sensownym, nie niszczy sensowności tego wyrażenia.

Teorię tych kategorii, zwanych inaczej *semantycznymi*, *syntaktycznymi* lub *składniowymi*,⁴ rozwinęli polscy logicy – S. Leśniewski. A. Tarski i K. Ajdukiewicz. Ten trzeci, w pracy z 1935 (!) roku, zatytułowanej *O spójności syntaktycznej*, stworzył wygodne narzędzie opisywania kategorii semantycznych wyrażeń za pomocą specjalnego systemu indeksów.

Teoria kategorii semantycznych jest ściśle związana z russellową teorią typów, której zadaniem było pokonanie antynomii w podstawach matematyki. Teoria typów dzieliła wszystkie obiekty matematyki na rozłączne *typy*, których bez popadnięcia w sprzeczność nie wolno było mieszać.

Poszczególnym kategoriom semantycznym wyrażeń przyporządkuje są kategorie ontologiczne obiektów matematyki (logiki). Tę odpowiedniość nazywa się za amerykańskim logikiem W. V. O. Quinem (1908-2002) *ontologicznym zaangażowaniem logiki*. Mówiąc inaczej, użycie wyrażeń pewnej kategorii semantycznej wymusza uznanie istnienia obiektów ontologicznych, które im odpowiadają.

Podział na kategorie semantyczne, w ujęciu zaprezentowanym przez Ajdukiewicza, jest rozwijany dzisiaj intensywnie w tzw. *gramatyce kategorialnej*. Należy podkreślić, że zastosowanie teorii kategorii semantycznych do języka naturalnego napotyka poważne przeszkody.

JĘZYK NATURALNY := każdy język składający się ze *zbioru wyrażeń sensownych, reguł syntaktycznych i postulatów znaczeniowych*; różniący się od języków sztucznych tym, że powstaje w sposób spontaniczny w dłuższym przedziale czasowym; ma cechę uniwersalności, która pozwala w nim mówić o nim samym; dopuszcza wyrażenia okazjonalne i wyrażenia wprowadzone za pomocą definicji ostensywnych⁵; kontekst

⁴ Tych terminów będziemy używać zamiennie.

⁵ Definicja ostensywna lub inaczej deiktyczna polega na wyjaśnieniu słownym terminu i dodatkowo pokazaniu typowych przedmiotów, które podpadają pod termin definiowany.

wypowiedzi i ich sytuacyjność zmieniają funkcje semiotyczne i kategorie semantyczne wyrażen.

Dla nieformalnego omówienia teorii kategorii semantycznych potrzebny jest pewien zabieg, którego dokonamy na języku naturalnym. Język naturalny, taki jak na przykład język polski, jest zazwyczaj językiem fleksyjnym.⁶ Znaczący to, że większość wyrazów podlega odmianie – koniugacji i deklinacji. Na przykład mamy: *pies, psa, psu, psie, psom*, itd. Prócz tego niektórych wyrażen sensownych nie da się bez utraty sensu rozłożyć na części, choć mają czasem syntaktycznie złożoną postać. Na przykład idiomatyczne wyrażenie *uderzyć w kalendarz* jest nierozkładalne na części w wyrażeniu; *Zenek uderzył w kalendarz, pogrzeb w piątek*. Ten sam zwrot w zdaniu; *Przyciskiem do papieru Zenek uderzył w kalendarz stojący na biurku*⁷ jest rozkładalny. Tak samo zwroty *jeżeli..., to; czy ani...ani* są nierozkładalne. Dlatego dla ułatwienia rozważań wprowadzamy pojęcie leksemu.

LEKSEM := jest to nierozkładalne na części, sensowne wyrażenie języka, które abstrahuje od konkretnej formy fleksyjnej.

Leksem jest jakby bytem abstrakcyjnym i idealnym, którego konkretnymi formami lub realizacjami są wyrażenia języka w dowolnej formie. W literaturze anglosaskiej dokonuje się podobnego odróżnienia na wyrażenia *type* i wyrażenia *tokens*. Pierwsze odpowiadają naszym leksemom, zaś drugie konkretnym realizacjom leksemu. Jak pisze Tokarz *Leksemy mają się tak do swoich rzeczywistych form językowych, jak geometryczne pojęcie kwadratu czy trójkąta do materialnych kwadratów i trójkątów wykonanych z blachy, betonu, drewna*,⁸ Przyjmijmy, że leksemy czasowników notować będziemy używając ich bezokoliczników, leksemy rzeczowników i zaimków używając mianownika liczby pojedynczej, zaś przymiotników – w pierwszym przypadku rodzaju męskiego liczby pojedynczej. Leksemy są jakby reprezentantami klasy swoich form konkretnych. Jeśli zaliczymy leksem do jakiejś określonej kategorii semantycznej, to należy on do niej wraz ze wszystkimi swymi formami. Wspomniane ułatwienie polega na tym, że zajmując się lekseмами, pośrednio mówimy coś o ich formach. Leksemy będziemy pisać pogrubioną kursywą.

PRZYKŁADY.

1. Leksem *studiować*, ma jako swoje formy konkretne; *studiuje, studiowałem, studiują, studiować* i wiele innych.
2. Leksemem formy *Jasnej Góry* będzie *Jasna Góra*; zaś dla *jasnej góry* będą dwa leksemy; *jasny* oraz *góra*.

Wedle Ajdukiewicza istnieją tylko dwie kategorie podstawowe – kategoria semantyczna nazw (oznaczana przez *n*) oraz zdań (oznaczana przez *z*). Wszystkie pozostałe wyrażenia (nie będące ani nazwami ani zdaniami) należą do klasy funkcyjnych, która rozpada się na nieskończoną rodzinę kategorii semantycznych. Praktyczna metoda ustalania kategorii semantycznej wyrażenia sensownego wyglądać może następująco: po pierwsze pytamy, czy wyrażenie badane jest nazwą, jeśli tak, to kategoria jest ustalona; jeśli nie jest nazwą,

⁶ Niektóre języki jak np. chiński uchodzą za niefleksyjne.

⁷ Przykłady te pochodzą od M. Tokarza [Tokarz 1993].

⁸ [Tokarz 1993; 21].

to sprawdzamy, czy jest zdaniem, jeśli tak, to kategoria jest ustalona; jeśli nie jest zdaniem to musi być funktorem.

Olbrzymia i nieokreślona liczba kategorii semantycznych funktorów sprawia, że należy dodatkowo ustalić kategorię semantyczną funktora o który chodzi. Dlatego zapytujemy, ile argumentów ma wyrażenie będące funktorem; następnie jakie są kategorie semantyczne jego argumentów, by w końcu ustalić kategorię semantyczną wyrażenia, które ów funktor tworzy wraz ze swoimi argumentami.

PRZYKŁADY.

1. Chcemy ustalić do jakiej kategorii semantycznej należy wyrażenie *dobry*. Nie jest ono ani nazwą, ani zdaniem, zatem jest funktorem. Używamy go w języku polskim w następujących zwrotach: *dobry człowiek*, *dobry lekarz* itp. Termin *dobry* tworzy wraz z nazwą nazwę, ale złożoną. Podstawą do takiego stwierdzenia jest tutaj niewątpliwie nasze wycucie językowe, jako użytkowników języka polskiego. Funktor ten tworzy nazwę, wraz z jednym argumentem o kategorii semantycznej nazwy, co zapisujemy (za Ajdukiewiczem) w postaci ułamka $\frac{n}{n}$; gdzie licznik określa kategorię syntaktyczną, którą tworzy funktor ze swoim argumentem, zaś mianownik koduje liczbę argumentów (w naszym przypadku mamy jeden argument) oraz ich kategorie semantyczne.
2. Weźmy teraz słowo *kocha* i typowe konteksty naszego języka w których się pojawia. Mówimy na przykład *Jaś kocha Małgosię*, *Żołnierz kocha ojczyznę* itp. Oto symbol kategorii semantycznej rozważanego funktora: $\frac{z}{n n}$. Jest to funktor zdaniotwórczy od dwóch argumentów nazwowych.
3. Niektóre wyrażenia należą równocześnie do dwóch i więcej kategorii. Typowym przykładem jest słowo *i*, które raz pojawia się w kontekście *Ala i Ola*, gdzie pełni rolę funktora nazwotwórczego od dwóch argumentów nazwowych ($\frac{n}{n n}$), zaś drugi raz w zdaniu złożonym *Ala ma kota i Ola ma kota*, gdzie odgrywa rolę funktora zdaniotwórczego od dwóch argumentów zdaniowych, o indeksie $\frac{z}{z z}$.

Notacja kategorii semantycznych według Ajdukiewicza zwana jest czasem systemem indeksów. Za ich pomocą można, podpisując w wyrażeniu złożonym z wielu wyrazów pod każdym z nich jego kategorię semantyczną, określić kategorię semantyczną całego wyrażenia złożonego. Wykorzystuje się to w badaniu poprawności syntaktycznej wypowiedzi, czy też np. programów komputerowych.

2.4 SEMIOTYKA LOGICZNA I METAJĘZYK

SEMIOTYKA (LOGICZNA) := ogólna teoria znaku. Gdy jest uprawiana metodami charakterystycznymi dla logiki, wtedy jest działem logiki - stąd 'logiczna'. Dzieli się na trzy działy: semantykę (logiczną), syntaktykę (logiczną) oraz pragmatykę (logiczną) [Ch. Morris (1938)].

SEMANTYKA (LOGICZNA) := ogólna teoria relacji zachodzących pomiędzy znakiem i rzeczywistością do której znak się odnosi. Najważniejsze terminy semantyki: *oznaczanie, prawdziwość, wynikanie*.

SYNTAKTYKA (LOGICZNA) := ogólna teoria relacji zachodzących pomiędzy znakami jakiegoś języka. Podstawowe terminy: *formuła sensowna, dowód, dedukowalność, reguła*.

PRAGMATYKA (LOGICZNA) := ogólna teoria relacji zachodzących pomiędzy podmiotem (jako użytkownikiem tzn. nadawcą i odbiorcą znaku) a znakiem. Podstawowe terminy: *treść, znaczenie, uznawanie, kontekst wypowiedzi*.

Termin *teoria* użyty w powyższych określeniach, nie ma znaczenia technicznego, lecz potoczne. Mam tutaj na myśli uporządkowaną refleksję, posługującą się określonym typem pojęć.

Język naturalny lub sztuczny służyć ma w swej podstawowej funkcji do komunikowania i przechowywania zdobytej wiedzy. W języku wypowiadamy zdania (wyrażające sądy) odnoszące się do jakiejś rzeczywistości.

SĄD W SENSIE LOGICZNYM := znaczenie zdania. Odróżnia się ten sąd, od *sądu w znaczeniu psychologicznym*, którym jest myśl wyrażana przez dane zdanie.

Od czasów A. Tarskiego i jego definicji prawdy dla języków sztucznych wiadomo, że aby mówić w sposób wolny od sprzeczności o jakimś języku opisującym rzeczywistość (języku przedmiotowym), należy tego dokonać w *metajęzyku* (języku podmiotowym) tego języka. Metajęzyk, który jest zawsze zrelatywizowany do jakiegoś języka przedmiotowego lub klasy takich języków, jest językiem, w którym mówimy o języku. Metajęzyk posiada wszystkie środki wyrazu języka przedmiotowego, ale prócz tego może całkiem swobodnie mówić o wszystkich relacjach (syntaktycznych, semantycznych i pragmatycznych) wyrażen języka przedmiotowego. Między innymi, jak zobaczymy to w późniejszej partii wykładu, opis systemu formalnego dokonuje się w metajęzyku. Metajęzyk ma swoje własne zmienne, których zakresem zmienności są wyrażenia języka przedmiotowego, zwane *metazmiennymi*. Dla opisanie i mówienia w sposób niesprzeczny o metajęzyku trzeba wprowadzić metametajęzyk itd.

3. LOGICZNA TEORIA ZDAŃ.

Spośród wszystkich wyrażeń języka polskiego interesować nas będzie obecnie pewna grupa wyrażeń, której przysługuje cecha charakterystyczna pozwalająca owe wyrażenia odróżnić od wszystkich innych wyrażeń. Wyrażenia tej grupy nazywamy zdaniami, a wyróżniająca je cecha to możliwość przypisania im wartości logicznej prawdy lub fałszu. Od strony gramatycznej zdaniom w sensie logicznym odpowiadają zdania oznajmujące.

ZDANIE W SENSIE LOGICZNYM := wypowiedź języka, której można przypisać jedną z dwu wartości logicznych **prawdy** lub **fałszu**.

Oczywiście stwierdzona w tym określeniu ‘możliwość’ ma wyrazić tę intuicję, że niekoniecznie musimy aktualnie ową wartość logiczną zdania znać. Wystarczy, że taką wartość w zasadzie przypisać można. Zwrot ‘w zasadzie’ znaczy, że przy spełnionych dodatkowych warunkach idealizujących da się taką wartość przypisać. To przypisanie wartości logicznych polega na tym, że jeśli jest tak jak dane zdanie mówi, to przyporządkujemy mu wartość logiczną prawdy, jeśli jest przeciwnie, to fałszu. Ta intuicja odnośnie prawdziwości pochodzi już od Arystotelesa, który pisał w swej *Metafizyce*:

Powiedzieć o czymś, że jest i jest; lub, że nie jest i nie jest, to prawda. Powiedzieć o czymś, że jest i nie jest; lub, że nie jest i jest, to fałsz.

Oдноśnie wartości logicznych **prawdy** i **fałszu** nie czynimy żadnych założeń oprócz tego, że są to dwa **różne** obiekty. W dalszym wykładzie będziemy wartość logiczną prawdy oznaczać symbolem **1**, zaś wartość logiczną fałszu symbolem **0**. Ten sposób oznaczania przyjął się w wykładzie logiki, czasem jednak używa się innych symboli np. dla prawdy T (angielskie *truth*) i F dla fałszu (angielskie *false*).

ZAŁOŻENIE PIERWSZE KLASYCZNEJ TEORII ZDAŃ.

$$0 \neq 1$$

Wyjaśnienie natury tych dwóch obiektów nie należy do badań logicznych, lecz do filozofii logiki. Zagadnieniem tym nie będziemy się zajmować.

ZAŁOŻENIE DRUGIE KLASYCZNEJ TEORII ZDAŃ:

DLA DOWOLNEGO ZDANIA Z, ALBO ZDANIE Z JEST PRAWDZIWE, ALBO JEST FAŁSZYWE.

Drugie założenie nazywa się czasem *zasadą dwuwartościowości*. Założenie to ma charakter idealizujący klasę zdań z języka naturalnego. Wynika z niego, że nie ma zdań, które nie były ani prawdziwe, ani fałszywe równocześnie. Oto jednak przykład zdania, któremu trudno przypisać jedną z tych dwu wartości logicznych, a jednak z intuicyjnego punktu widzenia wydaje się ono być całkiem dobrym zdaniem;

TO ZDANIE JEST FAŁSZYWE.

Założenie, że jest ono prawdziwe prowadzi natychmiast do wniosku, że jest tak, jak zdanie to stwierdza czyli, że jest prawdziwe. Jeśli założymy przeciwnie, że jest fałszywe, to nie jest tak jak zdanie stwierdza, czyli zdanie nie jest fałszywe, zatem jest prawdziwe. Pojawiła się sprzeczność. W tym rozumowaniu w sposób istotny skorzystaliśmy z zasady dwuwartościowości. Gdyby tej zasady nie przyjąć, powyższego rozumowania nie dałoby się przeprowadzić.

Logicy do dzisiaj nie poradzi sobie w sposób ostateczny z powyższym paradoksem. Jedno z rozwiązań opiera się właśnie na odrzuceniu zasady dwuwartościowości.

WNISKOWANIE := dowolny skończony, co najmniej dwuwyrzowy ciąg zdań. Ostatnie zdanie w tym ciągu nazywamy *wnioskiem*, zaś wszystkie inne *przesłankami* wnioskowania.

Weźmy następujące przykłady wnioskowań:

PRZYKŁADY.

1. *Jeśli pada deszcz, to jezdnia będzie mokra.*
2. *Pada deszcz.*

3. *Jezdnia będzie mokra.*

1. *Jeśli pada deszcz, to jezdnia będzie mokra.*
2. *Nie padał deszcz.*

3. *Jezdnia nie będzie mokra.*

1. *Jeśli pada deszcz, to jezdnia będzie mokra.*
2. *Jezdnia nie jest mokra.*

3. *Nie padał deszcz.*

1. *Jeśli pada deszcz, to jezdnia będzie mokra.*
2. *Jezdnia nie będzie mokra.*

3. *Nie pada deszcz.*

Podane zostały cztery przykłady wnioskowań. Zadaniem obecnego etapu wykładu logiki jest wyposażenie studenta w intersubiektywne i efektywne narzędzie logiczne, które pozwoli mu na odróżnienie wnioskowania poprawnego logicznie, od wnioskowań niepoprawnych logicznie. Owo narzędzie będzie miało wartość ogólną, polegającą na tym, że student będzie umiał odróżniać **dowolne** wnioskowania (pewnego typu) poprawne logicznie od wnioskowań niepoprawnych logicznie. Spośród podanych powyżej wnioskowań tylko pierwsze i czwarte są poprawne, zaś pozostałe dwa – niepoprawne logicznie. Jeśli głębiej się zastanowić, to ‘wyczujemy’ ową poprawność sami. Zadaniem logiki jest uniezależnić się w ocenie poprawności wnioskowań od subiektywnego ‘wycucia’ i zobiektywizować metodę oceny poprawności.

SCHEMAT := wyrażenie pewnego języka, w którym występują (w jakiś sposób zaznaczone) puste miejsca do wypełnienia.

Schematy języka polskiego dzielą się na trzy grupy w zależności od kategorii syntaktycznej wyrażenia, które ze schematu można uzyskać przez odpowiednie podstawienie:

- a) schematy zdaniowe,
- b) schematy nazwowe,
- c) schematy funkcyjne.

Rozumienie terminu *schemat* będzie się zmieniało w zależności od języka, o którym mowa w definicji – czyli języka badanego lub tzw. języka przedmiotowego. Obecnie ustalmy, że badanym językiem jest potoczny język polski.

PRZYKŁADY.

- *Ala ma ___*.
- *□ idzie drogą.*
- *α i --- kopią piłkę.*
- *ℵ jest ∴ pilny.*

W powyższych przykładach występują puste miejsca do wypełnienia, które zaznaczone są w sposób bardzo różnorodny i skomplikowany, odpowiednio za pomocą znaków: *___*, *□*, *α*, *---*, *ℵ*, *∴*. Każde z tych wyrażen jest zatem schematem, gdyż występują w nim zaznaczone puste miejsca do wypełnienia. Gdyby puste miejsca nie były w żaden sposób oznaczone, to nie wiedzielibyśmy ile ich jest, lub czy w ogóle występują w wyrażeniu. Przykładowo porównajmy pierwszy z powyższych schematów i wyrażenie niesamodzielne *Ala ma*. Należy zauważyć, że oznaczenie pustych miejsc może dokonać się za pomocą wyróżnionych znaków samego języka lub za pomocą znaków ‘obcych’, pochodzących spoza języka. W naszych przykładach wszystkie znaki, które zaznaczają puste miejsca, pochodzą spoza alfabetu języka polskiego. Jeśli mamy do czynienia z dużą liczbą schematów i potrzebujemy wiele różnych znaków na oznaczenie pustych miejsc, należy wtedy poczynić umowę odnośnie tego, jakie znaki będą służyły do oznaczania pustych miejsc w schematach. Zazwyczaj potrzebujemy ich potencjalnie nieskończenie wiele, gdyż schematy mogą mieć dowolną, choć skończoną, długość.

W puste miejsca można wstawiać dowolne wyrażenia języka. Może się tak zdarzyć, że po wstawieniu jakiegoś wyrażenia w puste miejsce w schemacie uzyskamy wyrażenie języka badanego. Tak będzie wtedy, gdy w jedyne puste miejsce schematu *___ ma kota*. wstawimy wyrażenie *Ala*. Uzyskamy zdanie *Ala ma kota*.. Może być jednak tak, że po wstawieniu okaże się, że uzyskane wyrażenie nie jest zdaniem sensownym języka polskiego. Będzie tak gdy do tego samego schematu w puste miejsce wstawimy słowo *więc*. Uzyskamy wtedy w wyniku *więc ma kota*., które choć składa się z sensownych wyrażen języka polskiego, to jednak samo nie jest zdaniem.

ZMIENNA := specjalnie zaznaczone puste miejsce do wypełnienia w schemacie, któremu to miejscu przypisany jest zbiór wyrażen zwany *zakresem zmienności zmiennej*.

Ponieważ zazwyczaj chcemy dysponować dowolnie wieloma różnymi znakami dla zaznaczania pustych miejsc do wypełnienia, dlatego należy z góry ustalić efektywny sposób tworzenia wyróżnionych znaków, które będą temu celowi służyć.

Rozróżniamy pomiędzy zmienną, a *wystąpieniem zmiennej*. Jakaś dowolna jedna zmienna może mieć w konkretnym schemacie wiele wystąpień. Na przykład w schemacie: *x jest*

większe od x ; występuje zmienna x , która ma w tym schemacie dwa wystąpienia. W schemacie $x+y = z$ występują trzy zmienne, z których każda ma tylko jedno wystąpienie. Zaś w schemacie $x+x = y$ występują dwie zmienne x oraz y , ale zmienne x ma dwa wystąpienia, natomiast zmienna y tylko jedno wystąpienie. Wystąpienie zmiennej możemy zawsze dokładnie określić, ponieważ musimy zawsze wiedzieć gdzie dowolne wyrażenie języka ma swój początek, a gdzie koniec.

UMOWA.

Terminem *zmienna* będziemy odtąd nazywać zarówno puste miejsca w schematach jak i znaki, które będą te miejsca oznaczały. W matematyce szkolnej termin ten używa się właśnie w drugim znaczeniu.

Zbiór wyrażen zваны *zakresem zmienności zmiennej* jest tak dobrany, że podstawienie do schematu za zmienną dowolnego elementu zakresu jej zmienności, daje w wyniku wyrażenie sensowne języka mające ustaloną wcześniej kategorię semantyczną.

Dla naszych dalszych rozważań szczególnie ważną rolę będą odgrywały schematy zdaniowe:

SCHEMAT ZDANIOWY := schemat pewnego języka, który po poprawnym podstawieniu za zmienne w nim występujące, wyrażen należących do zakresu zmienności zmiennych, przechodzi w zdanie sensowne tego języka.

Schemat zdaniowy, w którym występują wyłącznie zmienne typu nazwowego, nazywać będziemy *formą zdaniową*.

Tradycyjny termin na formę zdaniową był *funkcja propozycjonalna* i spotkać go można czasami, szczególnie w starszych podręcznikach logiki. Jeszcze inny termin, który można spotkać w literaturze, to *funkcja zdaniowa*. koncepcja formy zdaniowej pojawiła się w nawiązaniu do arystotelesowskiej koncepcji zdania kategorycznego, wedle którego własność wyrażona w orzeczniku przysługuje podmiotowi. Na przykład zdanie kategoryczne *Sokrates jest śmiertelny* przyjęto w logice rozważać jako podstawienie schematu x *jest śmiertelny*. Ostatecznie ten schemat formalizowano w postaci $P(x)$. Znak P w tym symbolicznym wyrażeniu traktowany jest jako stała, będąca skrótem dla własności *być śmiertelnym*, zaś x jest zmienną typu nazwowego.

Samo podstawianie za zmienne lub inaczej, wstawianie w puste miejsca do schematu dopuszczalnych wyrażen, ma być operacją efektywną tzn. po skończonej liczbie kroków, wykonanych zgodnie z instrukcjami, operacja musi się zakończyć. Po drugie przyjmujemy następującą:

UMOWA

- (i) Do dowolnego schematu wolno podstawiać za zmienne tylko wyrażenia z zakresu ich zmienności.
- (ii) Za różne wystąpienia **tej samej** zmiennej w jednym schemacie, należy wstawiać **to samo** wyrażenie.

SPÓJNIK ZDANIOWY := funktor zdaniotwórczy od argumentów zdaniowych.

Spójnik nazywamy **ekstensjonalnym**, gdy wartość logiczna zdania zbudowanego z użyciem tego spójnika zależy tylko i wyłącznie od wartości logicznych zdań będących jego argumentami.

Spójnik nazywamy **intensjonalnym**, gdy wartość logiczna zdania zbudowanego z użyciem tego spójnika, zależy od wartości logicznych jak również od treści zdań będących jego argumentami.

Liczba zdań, z którymi dany spójnik tworzy zdanie, nazywa się **liczbą argumentów** tego spójnika.

Głównym przedmiotem naszego zainteresowania będą następujące spójniki.⁹

Spójnik	Nazwa spójnika	Symbol	Liczba argumentów i kategoria syntaktyczna	Warunki prawdziwości
I	koniunkcja [<i>inne</i> odpowiedniki: oraz; a; zaś; przy czym]	\wedge [<i>inne czasem spotykane</i> : &; ·; \cap]	2 ; $\frac{z}{z z}$	Zdanie ‘ $Z_1 \wedge Z_2$ ’ jest prawdziwe wtw zdanie Z_1 jest prawdziwe i zdanie Z_2 jest prawdziwe.
Lub	alternatywa	\vee [<i>inne spotykane</i> : \cup ; ;]	2 ; $\frac{z}{z z}$	Zdanie ‘ Z_1 lub Z_2 ’ jest prawdziwe wtw Z_1 jest prawdziwe lub Z_2 jest prawdziwe.
Jeżeli ... , to ...	implikacja [Jeśli ... , to ...; ... zatem ...; ...a więc ...]	Jeśli ... , to ...; ... zatem ...; ...a więc ...	2 ; $\frac{z}{z z}$	Zdanie ‘Jeżeli Z_1 , to Z_2 ’ jest fałszywe wtw zdanie Z_1 jest prawdziwe, a zdanie Z_2 jest fałszywe. W pozostałych przypadkach prawdziwe.
Wtedy ... i tylko wtedy, gdy ...	Równoważność [...jest równoważne ...; zawsze wtedy, gdy]	...jest równoważne ...; ...; zawsze wtedy, gdy.	2 ; $\frac{z}{z z}$	Zdanie ‘ Z_1 jest równoważne Z_2 ’ jest prawdziwe wtw oba zdania mają tę samą wartość logiczną.
Nieprawda, że ...	Negacja [Nie ...;]	Nie ...;	1 ; $\frac{z}{z}$	Zdanie ‘Nieprawda, że Z ’ jest prawdziwe wtw zdanie Z jest fałszywe.

Należy wspomnieć, iż dokonuje się tutaj pewnego rodzaju idealizacja polegająca na utożsamieniu pewnych zdań złożonych, utworzonych z wymienionymi spójnikami, z innymi zdaniami złożonymi języka naturalnego, które w języku naturalnym polskim nie do końca są równoznaczne. Na przykład zdanie *Nieprawda, że Ala ma kota* jest negacją zdania *Ala ma kota*. Ale również negacją tego zdania jest *Ala nie ma kota*. Będziemy te zdania utożsamiać jako mające to samo znaczenie. Choć już na pierwszy rzut oka widać, że nie mają tego samego znaczenie. Uproszczenie, prowadzące do idealizacji jest ceną jaką się płaci za możliwość operacyjnego określenia spójników. Podobnie jest z innymi zdaniami złożonymi z odpowiednikami spójników z powyższej tabeli.

Powyższy zabieg idealizacyjny na języku naturalnym, oprócz utożsamienia pewnych zdań, niesie też konsekwencję w postaci szczególnego (odmiennego niż intuicyjny) rozumienia zdań złożonych. To co jest zdaniem złożonym w intuicyjnym pojmowaniu nie musi być zdaniem złożonym, z punktu widzenia przyjętego zespołu spójników.

⁹ W tabeli znaki Z , Z_1 oraz Z_2 oznaczają dowolne zdania w sensie logicznym.

PRZYKŁAD.

Zdanie *Ale ma kota i Ola ma kota* jest zdaniem złożonym. Jednak zdanie *Uważam, że Ala ma kota i Ola ma kota* jest z naszego punktu widzenia zdaniem prostym.

Obecnie przejdziemy do nieco ściślejszego sformułowania teorii zdań.

W powyższej tabeli ustalone zostały symbole jakich będziemy używać jako znaki sztuczne na rozważane przez nas spójniki zdaniowe, czyli funktory zdaniotwórcze od argumentów zdaniowych.

Na zmienne kategorii zdaniowej () używać będziemy następujących znaków sztucznych:

ZNAKI NA ZMIENNE ZDANIOWE (w skrócie mówimy **zmienne zdaniowe**) mają postać: $p_1, p_2, p_3, \dots, p_n, \dots$. Zbiór wszystkich tych zmiennych zdaniowych oznaczamy symbolem V .

UMOWA

W dalszej części notatek wyłącznie ze względów ekonomicznych, o ile nie będzie prowadziło to do nieporozumień, na zmienne zdaniowe będziemy używali znaków p, q, r, s, t .

System formalny, który ujmuje podstawowe zachowania zdań złożonych nazywa się **rachunkiem zdań**. Formalna teoria zdań, którą obecnie omawiamy nazywa się **Klasyczny Rachunek Zdań (KRZ)**.

Każda **system formalny (SF)** traktujemy jako obiekt o charakterze syntaktycznym. Aby zbudować jakiś SF należy:

- (i) Zdefiniować sztuczny język SF;
 - podać alfabet,
 - zbiór wyrażeń sensownych.
- (ii) Zdefiniować aparat dedukcyjny SF;
 - podać aksjomaty,
 - określić zbiór reguł inferencyjnych.

PRZYKŁAD¹⁰

W poniższych przykładach symbol A jest metazmienną, której zakresem zmienności jest zbiór wyrażeń sensownych odpowiedniego języka.

SF1. Alfabet: a, b (dwa symbole).

Wyrażenie sensowne: są to wszystkie skończone ciągi liter a oraz b .

Aksjomaty: 1. a .

Reguły: R1. $\frac{A}{Ab}$;

¹⁰ Te przykładowe systemy pochodzą z książki P. Lorenzena, *Einfuehrung in die operative Logik und Mathematik*, Berlin 1955, ss. 14-15; zob. również Z. Pawlak, *Automatyczne dowodzenie twierdzeń*, Warszawa 1965, ss. 15-17.

$$R2. \frac{A}{aAa};$$

SF2. Alfabet: a, b .

Wyrażenie sensowne jak w systemie SF1.

Aksjomaty: 1. a .

2. ab .

Reguły: R1. $\frac{Aa}{Aab};$

R2. $\frac{Ab}{Aba};$

SF3. Język tak jak w SF1 i SF2.

Aksjomaty: 1. a .

Reguły: R1. $\frac{A}{aAa};$

R2. $\frac{aA, Aa}{bAb};$

SYSTEM FORMALNY KLASYCZNEGO RACHUNKU ZDAŃ

1. ALFABET. Składa się trzech grup symboli:

- Zbiór zmiennych zdaniowych,
- Spójniki: $\neg, \wedge, \vee, \rightarrow, \equiv$;
- Nawiasy: $(,)$.

1. ZBIÓR WYRAZEŃ SENSOWNYCH oznaczamy FORM. Jest to najmniejszy¹¹ zbiór wyrażeń spełniający następujące warunki:

(i) Każda zmienna zdaniowa jest formułą, symbolicznie $V \subset \text{FORM}$.

(ii) Jeśli A i B są formułami, to formułami są $(A \wedge B), (A \vee B), (A \rightarrow B), (A \equiv B)$.

Symbolicznie: $A, B \in \text{FORM} \Rightarrow (A \wedge B), (A \vee B), (A \rightarrow B), (A \equiv B) \in \text{FORM}$.

(iii) Jeśli A jest formułą, to $\neg A$ jest także formułą. $A \in \text{FORM} \Rightarrow \neg A \in \text{FORM}$.¹²

2. AKSJOMATY:¹³

[1] $(p \rightarrow q) \rightarrow ((q \rightarrow s) \rightarrow (p \rightarrow s))$.

[2] $(p \rightarrow (p \rightarrow q)) \rightarrow (p \rightarrow q)$.

[3] $p \rightarrow (q \rightarrow p)$.

¹¹ Określenie 'najmniejszy' znaczy to samo co warunek: (iv) Nic innego nie jest formułą (wyrażeniem sensownym KRZ) co nie zostało dołączone do zbioru FORM na podstawie warunków wymienionych w punktach (i), (ii), (iii) definicji

¹² Jest to definicja indukcyjna formuły. Warunek (i) – baza oraz warunki indukcyjne (ii) i (iii).

¹³ Aksjomaty te pochodzą od aksjomatyk zbudowanych przez D. Hilberta oraz Jana Łukasiewicza.

- [4] $p \wedge q \rightarrow p$.
- [5] $p \wedge q \rightarrow q$.
- [6] $(p \rightarrow q) \rightarrow ((p \rightarrow s) \rightarrow (p \rightarrow q \wedge s))$.
- [7] $p \rightarrow p \vee q$.
- [8] $q \rightarrow p \vee q$.
- [9] $(p \rightarrow s) \rightarrow ((q \rightarrow s) \rightarrow (p \vee q \rightarrow s))$.
- [10] $(p \equiv q) \rightarrow (p \rightarrow q)$.
- [11] $(p \equiv q) \rightarrow (q \rightarrow p)$.
- [12] $(p \rightarrow q) \rightarrow ((q \rightarrow p) \rightarrow (p \equiv q))$.
- [13] $(\neg q \rightarrow \neg p) \rightarrow (p \rightarrow q)$.

3. REGUŁY INFERENCJI.

$$\frac{A \rightarrow B, A}{B} \quad [\text{Reguła Odrywania (RO) – Modus Ponens}];$$

$$\frac{A(p_1, \dots, p_n)}{A(p_1 / B_1, \dots, p_n / B_n)} \quad [\text{Reguła Podstawiania (RP)}].$$

Opis powyższy wymaga jednak paru komentarzy.

Po pierwsze jest on sformułowany w **metajęzyku** języka KRZ. Dlatego też zmienne A, B w nim występujące są zmiennymi metajęzyka i noszą nazwę **metazmiennych**. Znak \Rightarrow jest implikacją metajęzykową.

Po drugie w zapisie aksjomatów zastosowano pewną umowę dotyczącą nawiasów.

UMOWA

1. Spójniki wiążą swe argumenty według następującej kolejności: negacja, potem równorzędnie koniunkcja i alternatywa, implikacja i na końcu równoważność.
2. Zewnętrzne nawiasy opuszczamy.
3. Opuszczamy te nawiasy, których opuszczenie nie powoduje wieloznaczności w jednoznacznym sposobie odczytania formuły (wiąże się to z umowami z punktów 1. i 2.).

PRZYKŁAD. Na zastosowanie umowy.

Zgodnie z definicją formułami są: $((p_1 \rightarrow p_2) \rightarrow ((p_2 \rightarrow p_3) \rightarrow (p_1 \rightarrow p_3)))$; $((p_1 \wedge p_2) \rightarrow p_1)$. Na podstawie powyższej umowy możemy napisać obie formuły tak jak są one zapisane na liście aksjomatów.

Po trzecie aksjomatów naszego systemu jest tylko skończenie wiele, ale za to musimy przyjąć regułę podstawiania w systemie. Można zastosować zabieg, polegający na tym, że możemy przyjąć nieskończony zbiór aksjomatów, ale wypisanych w postaci schematów aksjomatów. Schematy te wyglądają tak samo jak nasze aksjomaty z tym, że na miejscach zmiennych zdaniowych występują metazmienne. Pod każdy taki schemat podpada nieskończenie wiele aksjomatów. Na przykład pod schemat: $A \rightarrow (B \rightarrow A)$ podpada nasz aksjomat [3] jak i na przykład formuła: $p \wedge q \rightarrow ((r \rightarrow r) \rightarrow p \wedge q)$. W takim przypadku można zrezygnować z reguły podstawiania i system będzie miał tylko jedną regułę – regułę odrywania.

Po czwarte komentarza wymagają reguły inferencji. W KRZ mamy dwie reguły. Na mocy RO mając implikację i jej poprzednik, można dołączyć następnik tej implikacji.

Reguła podstawiania pozwala uzyskać formułę, która jest wynikiem podstawienia **równoczesnego** za niektóre (lub wszystkie) zmienne zdaniowe występujące w formule dowolnych wyrażeń poprawnie zbudowanych. Każda reguła inferencji jest pewnego rodzaju efektywnym przepisem, który pozwala na wykonanie pewnej ściśle określonej operacji na zbiorze wyrażeń danych.

TWIERDZENIE SF := Formułę A nazywamy twierdzeniem określonego SF wtw istnieje dowód A w SF.

DOWÓD A W SF := Skończony ciąg formuł $\langle A_1, \dots, A_n \rangle$ nazywamy dowodem A w systemie formalnym SF wtw spełnia następujące warunki:

- $A_n = A$,
- Każda formuła A_i [gdzie $1 \leq i \leq n$] jest albo aksjomatem, albo została uzyskana z formuł wcześniejszym w tym ciągu za pomocą którejś z reguł inferencyjnych SF.

Zbiór wszystkich twierdzeń KRZ oznaczmy symbolem Dow_{KRZ} .

PRZYKŁAD.

Formuła $p \rightarrow p$ jest twierdzeniem KRZ [symb: $p \rightarrow p \in \text{Dow}_{\text{KRZ}}$].

Następujący ciąg formuł jest jej dowodem: $\langle (p \rightarrow (p \rightarrow q)) \rightarrow (p \rightarrow q), (p \rightarrow (p \rightarrow p)) \rightarrow (p \rightarrow p), p \rightarrow (q \rightarrow p), p \rightarrow (p \rightarrow p), p \rightarrow p \rangle$.

KRZ jest systemem formalnym określonym metodami syntaktycznymi. Należy zwrócić uwagę, że pojęcie dowodu ma również charakter syntaktyczny.

Oto dodatkowe definicje, które będą przydatne w dalszej części pracy. Definicja długości formuły nadaje zbiorowi FORM_{KRZ} strukturę indukcyjną. W dalszych wykładach podczas dowodzenia wielu twierdzeń, posługiwać się będziemy indukcją biegnącą po **długości formuły** lub zamiennie po **stopniu złożenia formuły**.

DŁUGOŚĆ (STOPIEŃ ZŁOŻENIA) FORMUŁY KRZ := funkcja $d : \text{FORM}_{\text{KRZ}} \mapsto \mathbb{N}$ nazywa się *długością formuły języka KRZ* o ile spełnione są warunki:

- (1) $d(A) = 0$, gdy $A \in V$,
- (2) $d(A \wedge B) = d(A \vee B) = d(A \rightarrow B) = d(A \equiv B) = d(A) + d(B) + 1$, gdy $A, B \in \text{FORM}_{\text{KRZ}}$,
- (3) $d(\neg A) = d(A) + 1$, gdy $A \in \text{FORM}_{\text{KRZ}}$.

PODFORMUŁA := Dowolną część formuły A , która sama jest formułą, nazywamy podformułą formuły A .

- (1) Jeśli A jest zmienną zdaniową, to jej jedyną podformułą jest ona sama,
- (2) Jeśli A ma którąś z postaci $(B \vee C)$, $(B \wedge C)$, $(B \rightarrow C)$, $(B \equiv C)$, to podformułami A są: ona sama oraz

wszystkie podformuły formuły B i wszystkie podformuły formuły C,
 (3) Jeśli A ma postać $\neg B$, to jej podformułami są: ona sama oraz wszystkie podformuły formuły B.

W dalszej części wykładu będziemy bardzo starannie odróżniać pomiędzy zmienną a **wystąpieniem zmiennej**. Wyjaśnimy to na przykładzie.

PRZYKŁAD.

Mamy formułę KRZ: $((p \rightarrow q) \wedge (r \vee \neg p)) \rightarrow (p \rightarrow q)$.

W tej formule występują zmienne p, q oraz r. Zmienna p ma trzy wystąpienia, zmienna q dwa wystąpienia, zaś zmienna r ma tylko jedno wystąpienie. Każde wystąpienie ma swój numer porządkowy. Posuwając się od lewej strony formuły (od jej początku) w prawo przypisujemy kolejne numery wystąpieniom danej zmiennej.

Przejdziemy obecnie do ujęcia formuł KRZ od strony semantycznej.

Formuły te można pojmować jako abstrakcyjne wypowiedzi o zdaniach logicznych przyjmujących tylko dwie wartości logiczne prawdy i fałszu. A nawet można rzec iż są to wypowiedzi pewnej ubogiej arytmetyki dla której istnieją tylko dwie liczby **0** i **1**.

Ponieważ wszystkie zdania dzielą się na dwie rozłączne klasy, klasy zdań prawdziwych, którą oznaczamy symbolem **1** oraz klasy zdań fałszywych, którą oznaczamy symbolem **0**.

WARTOŚCIOWANIE LOGICZNE := jest to każda funkcja v przyporządkowująca formułom KRZ jedną z dwóch wartości logicznych [$v: \text{FORM}_{\text{KRZ}} \mapsto \{0, 1\}$].

Jeśli A jest formułą KRZ, to symbol $v(A)$ nazywać będziemy **wartością logiczną formuły A dla wartościowania logicznego v**, lub w skrócie **wartością A dla v**.

Jak widać klasa wszystkich wartościowań jest bardzo liczna. Można udowodnić, że wartościowań jest tyle ile jest liczb rzeczywistych.

Ponieważ formuły KRZ dzielą się na proste (zmienne zdaniowe) i złożone chcemy znać sposób w jaki wartość logiczna $v(A)$ zależy będzie od wartości logicznych podformuł formuły A. Dokładnie chcemy umieć wyliczyć wartość formuły A mając zadane wartości logiczne zmiennych zdaniowych w niej występujących.

WARTOŚCIOWANIA BOOLOWSKIE¹⁴ := wartościowanie logiczne v nazywać będziemy wartościowaniem boolowskim wtw spełnione są następujące warunki:

- (1) $v(\neg A) = 1$ wtw $v(A) = 0$,
- (2) $v(A \wedge B) = 1$ wtw $v(A) = v(B) = 1$,
- (3) $v(A \vee B) = 0$ wtw $v(A) = v(B) = 0$,
- (4) $v(A \rightarrow B) = 0$ wtw $v(A) = 1$ i $v(B) = 0$,
- (5) $v(A \equiv B) = 1$ wtw $v(A) = v(B)$.

¹⁴ Od nazwiska angielskiego logika George'a Boole'a.

W rozumieniu powyższej definicji należy pamiętać, że zachodzi następująca własność metalogiczna: dla zdań Z, Z_1 jeśli Z wtw Z_1 , to nieprawda, że Z wtw nieprawda, że Z_1 .

TAUTOLOGIA KRZ := formuła A języka KRZ jest tautologią KRZ wtw $v(A) = 1$ dla dowolnego wartościowania boolowskiego.

Zbiór wszystkich tautologii KRZ oznaczamy symbolem TAUT_{KRZ} .

Odpowiedź na ogólne pytanie dotyczące liczby różnych ekstensjonalnych spójników logicznych dwu- i jednoargumentowych jest znana. Istnieje tylko szesnaście różnych spójników boolowskich dwuargumentowych. Wszystkie one są ekstensjonalne i zachodzi dla nich taka własność, że wartość zdania złożonego zależy tylko od wartości logicznych zdań będących argumentami. Różnych spójników boolowskich jednoargumentowych jest cztery. Wynika to natychmiast z poniższej tabeli.

$v(A)$	$v(B)$	F1	F2	F3	F4	F5	F6	F7	F8	F9	F10	F11	F12	F13	F14	F15	F16
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0
1	0	1	1	1	1	0	0	0	0	1	1	1	1	0	0	0	0
0	1	1	1	0	0	1	1	0	0	1	1	0	0	1	1	0	0
0	0	1	0	1	0	1	0	1	0	1	0	1	0	1	0	1	0

Każdy symbol F_i dla $1 \leq i \leq 16$, oznacza wartość logiczną formuły złożonej zbudowanej z formuł A oraz B połączonej spójnikiem zdefiniowanym przez wartości występujące w tej kolumnie tabeli, która w pierwszym wierszu ma F_i . Na przykład F_5 ma postać $v(A \rightarrow B)$; F_8 to $v(A \wedge B)$; F_7 to $v(A \equiv B)$; F_2 to $v(A \vee B)$.

Tabela dla spójników jednoargumentowych.

$v(A)$	f1	f2	f3	f4
1	1	1	0	0
0	1	0	1	0

Mamy: f_3 to nasza negacja; f_1 można interpretować jako funktor asercji, f_2 jako potwierdzenia, zaś f_4 jako funktor odrzucania.

Przypominam, że wnioskowaniem nazywamy dowolny, skończony co najmniej dwuwyrazowy ciąg zdań.

REGUŁA WNIOSKOWANIA := regułą wnioskowania nazywamy dowolny co najmniej dwuwyrazowy ciąg formuł.

Regułę wnioskowania oznaczać będziemy następująco:

$$\begin{array}{c}
A_1 \\
A_2 \\
\vdots \\
A_{n-1} \\
\hline
A_n
\end{array}
\quad \text{lub} \quad
\frac{A_1, \dots, A_{n-1}}{A_n}$$

Formuły nad kreską nazywamy przesłankami reguły, zaś formułę pod kreską wnioskiem.

Jak widać z powyższego określenia pojęcie reguły wnioskowania jest zrelatywizowane do systemu formalnego. Jeśli będziemy rozważać system KRZ z właściwym dla niego pojęciem formuły, to reguła wnioskowania jest skończony, co najmniej dwuwyrazowy ciąg formuł KRZ. Choć w dalszej części wykładu pojęcie reguły ulegnie istotnemu rozszerzeniu, to jednak obecnie ograniczymy się do KRZ.

REGUŁA NIEZAWODNA (DEDUKCYJNA) := regułę nazywamy niezawodną, czyli dedukcyjną wtw dla żadnego wartościowania boolowskiego v nie może być tak, że przesłanki przyjmą wartość logiczną prawdy, zaś wniosek przyjmie wartość logiczną fałszu.

Powiemy, że dane wnioskowanie $\frac{Z_1, \dots, Z_{k-1}}{Z_k}$ jest **oparte na regule wnioskowania**

$\frac{A_1, \dots, A_{n-1}}{A_n}$ gdy $n=k$ oraz gdy dla każdego $1 \leq i \leq n$ zdanie Z_i zostało uzyskane z formuły

A_i przez podstawienie zdań za zmienne zdaniowe do A_i (różnych zdań za różne zmienne i tych samych zdań za wystąpienia tej samej zmiennej w formułach reguły).

WNISKOWANIE NIEZAWODNE (DEDUKCYJNE) := wnioskowanie $\frac{Z_1, \dots, Z_{n-1}}{Z_n}$ nazywamy niezawodnym, czyli dedukcyjnym wtw jest oparte na niezawodnej

regule wnioskowania $\frac{A_1, \dots, A_{n-1}}{A_n}$.

Jak łatwo sprawdzić, koniunkcja ma własności łączności i przemienności. Następujące formuły są tautologiami KRZ:

$$\begin{aligned}
p \wedge q &\equiv q \wedge p, \\
p \wedge (q \wedge r) &\equiv (p \wedge q) \wedge r.
\end{aligned}$$

Dzięki temu można wprowadzić pojęcie **uogólnionej koniunkcji**, które dotyczy zarówno zdań jak i formuł: wyrażenie $A_1 \wedge A_2 \wedge \dots \wedge A_n$ (lub odpowiednio $Z_1 \wedge Z_2 \wedge \dots \wedge Z_n$) nazywamy uogólnioną koniunkcją tych formuł (zdań). Uogólniona koniunkcja przyjmuje wartość logiczną prawdy wtw wszystkie formuły (zдания) zwane **członami koniunkcji** przyjmą wartość logiczną prawdy.

Zachodzi następujące twierdzenie, zwane **TWIERDZENIEM O DEDUKCJI**:

Reguła wnioskowania $\frac{A_1, \dots, A_{n-1}}{A_n}$ jest niezawodna (dedukcyjna) wtw formuła $A_1 \wedge$

$\dots \wedge A_{n-1} \rightarrow A_n$ jest tautologią KRZ. \square

Analogiczne twierdzenie obowiązuje dla wnioskowań.

Tautologia z twierdzenia o dedukcji, która ma w poprzedniku uogólnioną koniunkcję formuł, jest równoważna każdej formule różniącej się od niej tylko kolejnością członów uogólnionej koniunkcji. Wynika to natychmiast z wyżej sformułowanych własności koniunkcji. Zatem na mocy twierdzenia o dedukcji można abstrahować od kolejności przesłanek reguły wnioskowania. Jeśli oznaczymy zbiór przesłanek reguły literą X , to bardzo często stosowany przez logików napis $X \vdash A_n$ czytać będziemy: formuła A_n jest dedukcyjnym wnioskiem ze zbioru przesłanek X ; albo inaczej: A_n **wynika dedukcyjnie (lub wynika logicznie)** ze zbioru X . Analogicznie dla wnioskowań. Jeśli X jest zbiorem zdań będących przesłankami wnioskowania, a Z_n jest wnioskiem tego wnioskowania, to napis $X \vdash Z_n$ czytamy: zdanie Z_n **wynika dedukcyjnie (lub wynika logicznie)** ze zbioru zdań X .

TWIERDZENIE O ROZSTRZYGALNOŚCI ZBIORU TAUT_{KRZ}. Istnieje metoda efektywna – algorytm, która zastosowana do dowolnej formuły KRZ da w skończonej liczbie kroków odpowiedź na pytanie, czy dana formuła jest, czy też nie jest tautologią KRZ.

Szkic dowodu:

Dla dowodu wystarczy podać algorytm postępowania dla dowolnej formuły A .

Uczynimy to krokach.

Krok1. Napisz formułę.

Krok2. Oblicz ile w niej występuje różnych zmiennych zdaniowych.

Krok3. Oblicz $2^n + 1$, gdzie n to liczba różnych zmiennych w A ; 2^n to liczba różnych wartościowań boolowskich n zmiennych zdaniowych.

Krok4. Zrób drzewko formacyjne¹⁵ i oblicz ile A ma różnych podformuł.

Krok5. Narysuj tabelę, która ma $2^n + 1$ wierszy i tyle kolumn ile Ci wyszło w kroku4.

Krok6. W pierwszym wierszy tabeli opisz wszystkie kolumny za pomocą podformuł. Tak jednak, żeby zmienne znalazły się w n pierwszych kolumnach tabeli, a w ostatniej kolumnie formuła A .

Krok7. W pierwszych n kolumnach wpisz 2^n wszystkich możliwych, różnych wartościowań n zmiennych zdaniowych.

Krok8. Oblicz wartości podformuł złożonych w dalszych kolumnach względem odpowiednich wartościowań zmiennych.

Krok9. Sprawdź co ostatnią kolumnę. Jeśli w każdym wierszu występuje symbol **1**, to A jest tautologią KRZ, jeśli występuje tam chociaż jeden raz symbol **0**, to badana formuła nie jest tautologią KRZ. \square

¹⁵ Ścisłe pojęcie drzewka formacyjnego można wprowadzić dopiero po wprowadzeniu pewnych wiadomości z teorii mnogości.

Opisany algorytm jest właściwie sformułowaniem poznanej na lekcjach matematyki w szkole średniej tzw. metody zero-jedynkowej sprawdzania tautologiczności formuł KRZ.

4. NIEFORMALNA TEORIA ZBIORÓW

Polski logik Stanisław Leśniewski zwrócił uwagę na to, że w języku naturalnym używamy terminu *zbiór* w dwu znaczeniach:

- *zbiór* w sensie *kolektywnym* inaczej *mereologicznym*¹⁶ – jest to obiekt przestrzenny, który składa się z części; relacja bycia częścią jest zwrotna, przechodnia i słabo antysymetryczna,
- *zbiór* w sensie *dystrybutywnym* inaczej *abstrakcyjnym* – jest to obiekt idealny, pozaprzestrzenny, który posiada elementy; relacja należenia do takiego zbioru nie jest relacją przechodnią.

Pojęcie *zbioru* (w sensie abstrakcyjnym) jest podstawowym pojęciem matematyki. Podstawy matematycznej teorii tego pojęcia zostały stworzone w latach 1871-1883, przez genialnego matematyka niemieckiego **Georga Cantora (1845-1918)**. Sam Cantor i jego następcy posługiwali się tym pojęciem w sposób intuicyjny i takie używanie doprowadziło do pojawienia się antynomii w podstawach teorii zbiorów, zwanej również *teorią mnogości*. Jedną z najbardziej znanych antynomii pojęcia zbioru, jest *antynomia Russella* odkryta przez B. Russella w 1902 roku.

ANTYNOMIA RUSSELLA := klasę wszystkich zbiorów podzielimy na dwa rozłączne zbiory X oraz R . Elementami zbioru X niech będą te wszystkie zbiory, które są swoimi własnymi elementami. Elementami zbioru R niech będą te wszystkie zbiory, które nie są swoimi własnymi elementami. Pytamy: czy zbiór R należy do zbioru X , czy też do zbioru R ? Gdyby należał do zbioru X , to musiałby należeć do zbioru R , bo do zbioru X należą zbiory, które są swoimi elementami. Załóżmy zatem, że R należy do zbioru R , czyli jest swoim własnym elementem. Jeśli tak, to musi należeć do zbioru X , ponieważ do niego należą wszystkie zbiory będące swoimi własnymi elementami. Sprzeczność.

Zaprezentowana antynomia została zakomunikowana przez Russella Fregeemu. Pokazała ona, że system Fregego zawiera w sobie sprzeczność. Antynomia ta jest najbardziej znana. Spośród innych należy wymienić antynomię Burali-Forti (1897).

Ze względu na wspomnianą ogólność pojęcia zbioru, nie jest możliwe sformułowanie definicji o tradycyjnej budowie, która oddawałaby dobrze sens tego pojęcia. Dlatego matematycy, zaniepokojeni pojawiającymi się antynomiami w obrębie teorii tego pojęcia, postanowili opracować jego precyzyjną teorię. Dla tego celu matematycy wykorzystali, znaną zresztą od czasów Euklidesa (IV wiek p. n. E.), aksjomatyczną metodę charakteryzowania pojęć. Dokonał tego w 1904 roku niemiecki matematyk E. Zermelo w postaci *aksjomatycznej teorii mnogości*. Oto aksjomaty:

1. AKSJOMAT RÓWNOŚCI (IDENTYCZNOŚCI) ZBIORÓW. *Jeśli zbiory X i Y mają te same elementy, to zbiory X i Y są równe.*
2. AKSJOMAT SUMY. *Dla dowolnych dwóch zbiorów X i Y istnieje zbiór, którego elementami są wszystkie elementy zbioru X i wszystkie elementy zbioru Y .*

¹⁶ Teoria tych zbiorów została opracowana przez Leśniewskiego i nazywa się *mereologią* (od greckiego słowa *meros* – część).

3. AKSJOMAT RÓŻNICZY. Dla dowolnych zbiorów X i Y istnieje zbiór, którego elementami są te elementy zbioru X , które nie są elementami zbioru Y .
4. AKSJOMAT ISTNIENIA. Istnieje co najmniej jeden zbiór.
5. AKSJOMAT NIESKOŃCZONOSCI. Istnieje co najmniej jeden zbiór nieskończony.
6. AKSJOMAT PODZBIORÓW (dla formuły $A(x)$). Dla każdego zbioru X i każdej formy zdaniowej $A(x)$, gdzie X jest zakresem zmienności x , istnieje zbiór złożony z tych i tylko tych elementów zbioru X , które spełniają tę formę zdaniową.
7. AKSJOMAT ZBIORU POTĘGOWEGO. Dla każdego zbioru X istnieje rodzina zbiorów Σ , której elementami są wszystkie podzbiory zbioru X i tylko one. [Rodzina ta nazywa się zbiorem potęgowym zbioru X]
8. AKSJOMAT WYBORU. Dla każdej rodziny zbiorów niepustych i rozłącznych istnieje zbiór, który z każdym ze zbiorów tej rodziny ma jeden i tylko jeden wspólny element.
9. AKSJOMAT ZASTĘPOWANIA DLA FORMUŁY A (zmienna Y nie występuje jako wolna w A). Jeśli dla każdego x istnieje dokładnie jeden taki y , że $A(x,y)$, to dla każdego zbioru X istnieje zbiór Y , którego elementami są te i tylko te elementy y , dla których – dla pewnego $x \in X$ – spełniony jest warunek $A(x,y)$.

Aksjomaty od pierwszego do czwartego wystarczają do udowodnienia z nich, za pomocą reguł logicznych, wszystkich własności tak zwanej **algebry zbiorów**. Wszystkie dziewięć aksjomatów pozwalają udowodnić znaczą część twierdzeń matematyki. Niektóre z aksjomatów są zależne od pozostałych w tym sensie, że da się je z pozostałych wyprowadzić. Na przykład aksjomat 4 można wyprowadzić bezpośrednio z aksjomatu 5, czy też aksjomat 3 z aksjomatu 6.

Analizując powyższe aksjomaty łatwo zauważyć, że teoria mnogości ma dwa pojęcia pierwotne (niezdefiniowane): pojęcie *zbioru* oraz *należenia elementu do zbioru*, co symbolicznie notujemy za Peano, $a \in X$ ¹⁷. Zbiory oznaczymy dużymi literami (ewentualnie z indeksami dolnymi) z końca alfabetu łacińskiego X, Y, Z . Określone elementy zbiorów oznaczymy małymi literami a, b, c , (ewentualnie z indeksami dolnymi). Zaś małe litery x, y, z , rezerwujemy jako zmienne indywidualowe kategorii nazwowej, reprezentujące dowolne elementy zbiorów. Tłustymi literami $\mathbf{X}, \mathbf{Y}, \mathbf{Z}$, oznaczamy rodziny zbiorów. **Rodzina zbiorów** jest to zbiór, którego elementy są zbiorami.

Dodatkowo używamy wszystkich symboli logicznych: $\neg, \rightarrow, \wedge, \vee, \equiv$, (spójniki logiczne); \forall, \exists , (symbole kwantyfikatora odpowiednio ogólnego i szczegółowego) = (symbol identyczności o kategorii syntaktycznej $\frac{z}{n n}$)

Na mocy aksjomatu (I), zwanego często aksjomatem *ekstensjonalności* dla zbiorów, każdy zbiór jest jednoznacznie scharakteryzowany przez swe elementy. Aby zatem określić jakiś zbiór X należy i wystarcza wymienić jego elementy. Przyjęto czynić to w taki sposób, że elementy zbioru wypisuje się pomiędzy nawiasami klamrowymi. Na przykład: $\{a, b, c\}$. Jedynymi elementami zbioru X są a, b, c . Może się jednak tak zdarzyć, że zbiór jest

¹⁷ Wzór ten czytamy następująco: *element a należy do zbioru X*, albo: *a jest elementem zbioru X*; albo w skrócie: *a należy do X*.

nieskończony to wtedy używa się w matematyce takiego sposobu: $\{x: A(x)\}$. Ten zapis czytamy tak: jest to zbiór takich x -ów, które spełniają warunek $A(x)$. Jakiś x spełnia formę zdaniową $A(x)$ wtedy, gdy w wyniku podstawienia nazwy x do formy zdaniowej $A(x)$ otrzymamy zdanie prawdziwe. Na przykład: $\{x: x \text{ jest liczbą pierwszą}\}$ jest zbiorem wszystkich liczb pierwszych; $\{x: x \text{ jest mężczyzną i } x \text{ pali papierosy}\}$ jest zbiorem wszystkich mężczyzn palących (wstrętne) papierosiska.

Konsekwencją aksjomatu (I) są następujące prawa:

$$\begin{aligned} \{a\} &\text{ jest różne od } a. \\ \{a, b\} &\text{ jest identyczne (równe) z } \{b, a\} \\ \{a, a\} &\text{ jest identyczne (równe) z } \{a\} \end{aligned}$$

Symbolicznie:

$$\begin{aligned} \neg(\{a\} = a)^{18} \\ \{a, b\} = \{b, a\} \\ \{a, a\} = \{a\}. \end{aligned}$$

I ogólnie dla zbiorów X i Y , gdy są identyczne:

$$X = Y$$

oraz gdy są różne:

$$X \neq Y.$$

Aksjomat ekstensjonalności można zatem zapisać tak:

$$X=Y \text{ wtw } \forall x (x \in X \equiv x \in Y) .$$

Na mocy aksjomatu istnienia i aksjomatu różnicy istnieje co najmniej jeden zbiór $X - X$, nazywany **zbiorem pustym**, który oznacza się zazwyczaj symbolem \emptyset . Zachodzi następujące twierdzenie z tym zbiorze:

TWIERDZENIE.

Istnieje jeden zbiór pusty.

Dowód:

Założmy niewprost, że istnieją dwa zbiory puste \emptyset_1 oraz \emptyset_2 . Na mocy własności implikacji (tej własności, że implikacja o fałszywym poprzedniku ma wartość logiczną prawdy) prawdziwe jest następujące zdanie, dla dowolnego x :

$$x \in \emptyset_1 \equiv x \in \emptyset_2.$$

Stąd na mocy aksjomatu (I) mamy:

$$\emptyset_1 = \emptyset_2. \square$$

Zatem istnieje jedyny zbiór pusty i jest to ‘najmniejszy’ zbiór. O tym decydują aksjomaty. Można postawić pytanie o ‘największy’ zbiór. Nie jest nim na pewno *zbiór wszystkich zbiorów*, gdyż taki zbiór nie istnieje. Założenie o jego istnieniu prowadzi do antynomii. Można jednak mówić o zbiorze, który byłby rodzajem dziedziny rozważań wspomnianej wcześniej w rozdziale na temat indukcji. Ten największy zbiór, jeśli zostanie ustalony,

¹⁸ Skrótem tego wyrażenia jest $\{a\} \neq a$.

oznaczamy symbolem U i nazywamy **uniwersum**. Należy zwrócić uwagę na to, że o uniwersum musi się dać udowodnić, że jest zbiorem.

Prócz identyczności pomiędzy dwoma dowolnymi zbiorami mogą zachodzić następujące **relacje**:

- $X \supset \subset Y$ wtw $\neg \exists x (x \in X \wedge x \in Y)$ - zbiory X i Y są rozłączne.
- $X \# Y$ wtw $\exists x (x \in X \wedge x \notin Y) \wedge \exists x (x \in X \wedge x \in Y) \wedge \exists x (x \notin X \wedge x \in Y)$ – zbiory się krzyżują.
- $X \subset Y$ wtw $\forall x (x \in X \rightarrow x \in Y)$ - zbiór X zawiera się w zbiorze Y . Zbiór X nazywamy **podzbiorem** zbioru Y , zaś zbiór Y **nadzbiorem** zbioru X . Jeśli zachodzi dodatkowo $X \neq Y$, to X nazywamy **podzbiorem właściwym** zbioru Y .

Reprezentacją graficzną (niektórych) relacji pomiędzy zbiorami są układy tzw. kół Eulera. Każdy zbiór jest przedstawiony w postaci koła na płaszczyźnie.

Na zbiorach można wykonać **operacje**:

- $X \cap Y = \{x: x \in X \wedge x \in Y\}$ (iloczyn zbiorów).
- $X \cup Y = \{x: x \in X \vee x \in Y\}$ (suma zbiorów).
- $X - Y = \{x: x \in X \wedge x \notin Y\}$ (różnica zbiorów).
- $X' = U - X$ (dopełnienie zbioru X do uniwersum U).

Należy zwrócić uwagę na odmienny charakter relacji pomiędzy zbiorami, a operacjami na zbiorach. Wynikiem operacji na zbiorach jest zbiór. Dlatego kategoria syntaktyczna wyrażenia np. $X \cup Y$ (wyniku operacji na zbiorach) jest nazwą. Zaś kategoria syntaktyczna wyrażenie stwierdzającego zachodzenie relacji pomiędzy zbiorami jest zdaniem.

W tym miejscu jesteśmy przygotowani do poznania dwóch aksjomatu teorii zbiorów:

3'. UOGÓLNIANY AKSJOMAT SUMY. *Dla dowolnej rodziny zbiorów X istnieje zbiór Y złożony z tych i tylko tych elementów, które należą do jakiegoś zbioru X należącego do X .*

10. AKSJOMAT REGULARNOŚCI. *Dla dowolnej niepustej rodziny zbiorów X istnieje taki zbiór X , że $X \in X$ i $X \cap X = \emptyset$.*

11. AKSJOMAT PARY. *Dla dowolnych dwóch przedmiotów a oraz b istnieje zbiór, którego jedynymi elementami są a i b .*

12. AKSJOMAT ZBIORU PUSTEGO. *Istnieje taki zbiór \emptyset , że dla żadnego x nie zachodzi $x \in \emptyset$.*

Systemem aksjomatycznym Zermelo-Fraenkla, który oznacza się symbolem ZFC gdzie literka 'C' bierze się od angielskiej nazwy Aksjomatu Wyboru – Axiom of Choice, jest system oparty o następujące aksjomaty: ekstensjonalności, zbioru pustego, sumy (3'), zbioru potęgowego, nieskończoności, wyboru, zastępowania (osobny aksjomat dla każdej formuły) oraz aksjomat regularności. W systemie ZFC przyjmuje się założenie, że 'każdy x jest zbiorem'.¹⁹

¹⁹ Por. w sprawie aksjomatów teorii mnogości prace; [Kuratowski, Mostowski; 1978] oraz [Fraenkel, Bar-Hillel, Levy; 1973].

PARA UPORZADKOWANA := parą uporządkowaną $\langle a, b \rangle$ nazywamy zbiór $\{\{a\}, \{a, b\}\}$.

Dla par uporządkowanych zachodzi:

$$\langle a, b \rangle = \langle c, d \rangle \Rightarrow^{20} a = c \text{ oraz } b = d.$$

Uogólnieniem pojęcia pary uporządkowanej jest pojęcie uporządkowanej n-tki, gdzie $2 < n$.

$$\langle x_1, x_2, \dots, x_n \rangle := \langle x_1, \langle x_2, \dots, x_n \rangle \rangle.$$

PRODUKT KARTEZJAŃSKI ZBIORÓW X I Y := zbiór wszystkich takich par $\langle x, y \rangle$, gdzie $x \in X$ i $y \in Y$. Symbolicznie $X \times Y = \{\langle x, y \rangle : x \in X \wedge y \in Y\}$.

Zapisujemy $X \times Y \times Z = X \times (Y \times Z)$, $X \times (Y \times Z \times X_1) = X \times Y \times Z \times X_1$.

KWADRAT KARTEZJAŃSKI ZBIORU X := symbolicznie: $X \times X = \{\langle x, y \rangle : x \in X \wedge y \in X\}$.

Kwadrat kartezjański zbioru X zapisujemy również w postaci X^2 .

Produkt więcej niż dwuargumentowy zapisujemy w postaci $\underbrace{X \times \dots \times X}_{n\text{-razy}} = X^n$.

RELACJA BINARNA OKREŚLONA W ZBIORZE $U \neq \emptyset$:= dowolny podzbiór $U \times U$.

Termin ‘binarna’ znaczy dwuargumentowa.

RELACJA n-ARGUMENTOWA OKREŚLONA W ZBIORZE := dowolny podzbiór iloczynu U^n , gdzie U jest niepusty.

Zazwyczaj w zapisie relacji n-argumentowych powinna się pojawić informacja o tym, ilu argumentowa jest owa relacja. Dlatego, gdy będzie to niezbędne, oznaczając relację n-argumentową ($n > 2$) będziemy używali czasami symbolu R^n , gdzie górny indeks wskazuje liczbę argumentów relacji.

UMOWA.

Relacje binarne oznaczamy literami R, S, T .

Ponieważ relacja binarna R jest zbiorem par dlatego należy pisać $\langle x, y \rangle \in R$, co wyraża zachodzenie relacji R pomiędzy x oraz y . Zamiennie będzie się również używać, na fakt zachodzenia relacji R pomiędzy x i y , wygodniejszego zapisu postaci xRy . Wtedy będziemy mówić, że *element x poprzedza y* lub, że *element y następuje po x* . Ta umowa dotyczy jednak, ze zrozumiałych względów, tylko relacji binarnych.

²⁰ Przypominam, że symbol \Rightarrow jest metajęzykowa implikacją.

Powyższe definicje jasno precyzują, że z punktu widzenia matematycznego utożsamia się relację z pewnym zbiorem. Dlatego tak, jak ze zbiorami zostały związane formy zdaniowe o jednej zmiennej wolnej, tak z relacjami binarnymi wiążemy formy zdaniowe np. $A(x, y)$ o dwóch zmiennych wolnych i ogólnie z relacjami o n argumentach wiążemy formy zdaniowe n -argumentowe postaci $A(x_1, \dots, x_n)$. Relacje n -argumentowe są zbiorami n -tek uporządkowanych.

Niech będzie, na przeciąg dalszych rozważań, ustalone niepuste uniwersum U . Wszystkie relacje binarne będą w nim określone. Dlatego nie będzie się pisało kwantyfikatora w postaci np. $\forall x \in U$, kiedy to będzie oczywiste jakie uniwersum jest zakresem zmienności x , lecz po prostu $\forall x$.

WŁASNOŚCI RELACJI BINARNYCH R :=

- R jest zwrotna wtw $\forall x (xRx)$.
- R jest przechodnia wtw $\forall x \forall y \forall z (xRy \wedge yRz \rightarrow xRz)$.
- R jest symetryczna wtw $\forall x \forall y (xRy \rightarrow yRx)$.
- R jest spójna wtw $\forall x \forall y (xRy \vee x=y \vee yRx)$.²¹

Ważnymi odmianami tych własności są:

R jest niezwrotna wtw $\exists x \neg(xRx)$.

R jest przeciwwzrotna wtw $\forall x \neg(xRx)$.

R jest nieprzechodnia wtw $\forall x \forall y \forall z (xRy \wedge yRz \rightarrow \neg xRz)$.

R jest antysymetryczna wtw $\forall x \forall y (xRy \rightarrow \neg(yRx))$.

R jest słaboantysymetryczna wtw $\forall x \forall y (xRy \wedge x \neq y \rightarrow \neg(yRx))$.

Dla lepszego zrozumienia podaje się równoważne sformułowania:

R jest spójna wtw $\forall x \forall y (x \neq y \rightarrow xRy \vee yRx)$.

R jest silnie spójna wtw $\forall x \forall y (xRy \vee yRx)$.

R jest słaboantysymetryczna wtw $\forall x \forall y (xRy \wedge yRx \rightarrow x=y)$.

RELACJA RÓWNOWAŻNOŚCI (TYPU RÓWNOWAŻNOŚCI) := jest to relacja binarna R , która jest zwrotna, symetryczna i przechodnia.

Niech ustalone będzie uniwersum U oraz $n > 0$.

STRUKTURA RELACYJNA (MODEL) := jest to uporządkowana $n+1$ -tka postaci $\langle U; R_1^{k_1}, \dots, R_n^{k_n} \rangle$, gdzie każde k_i ($1 \leq i \leq n$) jest liczbą argumentów i -tej relacji.

Strukturę o postaci ogólnej $\langle U; R \rangle$ gdzie U jest niepustym zbiorem zaś R relacją binarną porządkującą zbiór U nazywać będziemy:

²¹ Jest to przypadek uogólnionej alternatywy. Ma ona analogiczne własności do uogólnionej koniunkcji o której była mowa wcześniej.

- zbiorem **quasi-uporządkowanym**, gdy R zwrotna i przechodnia,
- zbiorem **częściowo uporządkowanym**, gdy R jest zwrotna, przechodnia i słaboantysymetryczna,
- zbiorem **liniowo uporządkowanym**, gdy R jest zwrotna, przechodnia, słaboantysymetryczna i spójna.
- zbiorem **słabo uporządkowanym**, gdy R jest przechodnia i silnie spójna.

Niech struktura $\langle U; R \rangle$ będzie zbiorem częściowo uporządkowanym, zaś a elementem uniwersum tej struktury. To wtedy:

- a nazywa się **minimalnym** wtw $\neg \exists x (x \neq a \wedge xRa)$;
- a nazywa się **maksymalnym** wtw $\neg \exists x (x \neq a \wedge aRx)$.²²

Przy takich samych założeniach ja w określeniu elementu minimalnego i maksymalnego:

- a nazywa się **największym** wtw $\forall x (xRa)$,
- a nazywa się **najmniejszym** wtw $\forall x (aRx)$.

Strukturę $\langle U; R \rangle$ będącą zbiorem liniowo uporządkowanym nazywać będziemy:

- zbiorem **dobrze uporządkowanym** wtw każdy niepusty podzbiór uniwersum ma element najmniejszy.

Z powyższych definicji widać jasno, że z logicznego punktu widzenia relacja jest pewnym szczególnym zbiorem. Tak jest zarówno z logicznego jak i *logicystycznego* punktu widzenia. Ojciec logicyzmu Frege twierdził, że: *cała matematyka, a w szczególności arytmetyka da się sprowadzić do logiki*. Tego programu nie udało się przeprowadzić, pomimo wysiłku nie byle jakich następców, jak Russell i Whitehead. Udało się natomiast sprowadzić matematykę (całą?) do teorii mnogości. Dzisiaj niektórzy wybitni logicy, jak na przykład Georg Kreisel, są zdania, że niektóre zagadnienia matematyki wykraczają poza teorię mnogości. Ten ostatni pogląd jest jednak rzadko uznawany w społeczności logików i matematyków.

DRZEWO $T = \langle U; R \rangle :=$ zbiór U wraz z relacją binarną R określoną w U , gdy spełnione są następujące własności:

- R jest relacją częściowego porządku,
- w U istnieje element najmniejszy względem R .
- Zbiór $G_x = \{y: yRx\}$ jest dobrze porządkowany względem relacji R .

GAŁĄZ DRZEWA $T :=$ zbiór $X \subset U$ dobrze uporządkowany przez R taki, że nie istnieje zbiór dobrze uporządkowany w T zawierający X jako swój podzbiór właściwy.

Niech dane będzie drzewo $T = \langle U; R \rangle$.

Punktem drzewa T nazywamy element zbioru U .

²² Wyjątkowo element a piszemy tłustym drukiem aby w tym kontekście odróżnić go od zwykłej litery a lub wyrazu a .

Niech xRy oraz nie istnieje punkt z leżący na drzewie pomiędzy punktami x, y , to element y nazywamy **bezpośrednim następnikiem** punktu x ; zaś punkt drzewa x nazywamy **bezpośrednim poprzednikiem** punktu y . Z definicji drzewa widać, że dany punkt x może mieć więcej niż jeden bezpośredni następnik, ale tylko jeden bezpośredni poprzednik.

Punkt y drzewa nazwiemy **następnikiem** punktu x wtw zachodzi xRy . Dany punkt drzewa może mieć wiele następników (również nieskończenie wiele). Szczególnym przypadkiem następników punktu drzewa są jego bezpośrednio następniki.

Przodkiem drzewa T nazywamy punkt drzewa T , który nie posiada bezpośredniego poprzednika. W drzewie przodek jest elementem najmniejszym względem relacji R i jest tylko jeden.

Drzewo T nazywamy **uporządkowanym**, gdy zbiór następników bezpośrednich jakiegoś punktu tworzy ciąg. Dzięki temu możemy mówić o pierwszym, drugim i n -tym bezpośrednim następniku rozważanego punktu.

Drzewo T nazywamy **drzewem dwójkowym**, gdy dowolny punkt drzewa posiada zero, jeden lub co najwyżej dwa bezpośrednio następniki.

Punkt drzewa T nie posiadający żadnego bezpośredniego następnika nazywamy **punktem końcowym** drzewa T .

Drzewo T nazywamy **drzewem skończonym**, gdy zbiór wszystkich punktów drzewa T jest zbiorem skończonym. Gdy zbiór wszystkich punktów drzewa T jest zbiorem nieskończonym, to drzewo T nazywamy **drzewem nieskończonym**.

Drzewo T nazywamy **skończenie generowalnym**, gdy każdy punkt drzewa T ma tylko skończenie wiele bezpośrednich następników.

Zachodzi następujące twierdzenie, zwane lematem Königa:

LEMAT KÖNIGA:

Każde drzewo T , które jest nieskończone i skończenie generowalne ma gałąź nieskończoną.

Dowód:²³

(1) Podzielmy zbiór punktów U drzewa T na **zbiór punktów dobrych** i **zbiór punktów złych**. Punkt nazywamy *dobrym* wtw posiada nieskończenie wiele następników; *złym* wtw posiada tylko skończenie wiele następników.

(2) Przodek drzewa jest dobry, bo jego następnikami są wszystkie punkty drzewa, których jest z założenia nieskończenie wiele.

(3) Każdy punkt dobry, musi mieć chociaż jeden dobry bezpośredni następnik. Gdyby nie miał, to wszystkie bezpośrednie następniki byłyby złe, a wtedy sam rozważany punkt musiałby być zły.

(4) Konstruujemy teraz nieskończony ciąg punktów w następujący sposób: s_0 – przodek drzewa T , s_1 – dobry następnik przodka (który istnieje na mocy (3)), s_2 – dobry następnik dobrego następnika (istnieje na mocy (3)), ... , itd. dochodzimy do całego nieskończonego

²³ Dowód za Smullyanem i Königem. Por. J. König, 'Zum Kontinuumproblem', Mathematische Annalen, 60 (1904), ss. 177-180. Por. [Smullyan 1995; 32].

ciągu. Gdyby bowiem ciąg był skończony, to jakiś punkt drzewa nie miałby dobrego bezpośredniego następnika, co jest niezgodne z (3) \square .

UWAGA

Jeśli drzewo T z lematu Königa jest uporządkowane, to nie trzeba korzystać w jego dowodzie z aksjomatu wyboru. Jeśli zaś drzewo nie jest uporządkowane, to trzeba korzystać z aksjomatu wyboru przy wyborze dobrego bezpośredniego następnika.

Pojęcie drzewa można wprowadzić jeszcze inaczej wychodząc od pojęcia grafu, choć jest to również podejście teoriomnogościowe. *Grafem nieskierowanym* nazywamy zbiór punktów (zwanych *wierzchołkami*) wraz liniami (zwanymi *krawędziami*) łączącymi niektóre z wierzchołków. *Grafem oznakowanym* nazywamy graf, w którym wierzchołki (i krawędzie) są specjalnie oznaczone. *Ścieżką* grafu nazywamy ciąg wierzchołków grafu połączonych krawędziami. *Cyklem* grafu nazywamy ścieżkę tego grafu, której pierwszy i ostatni wierzchołek są identyczne. Cykl grafu nazywamy *prostym* gdy żaden wierzchołek nie występuje w nim więcej niż raz, oprócz wierzchołka pierwszego i ostatniego. Graf nazywamy *spójnym* gdy dowolne jego dwa wierzchołki są połączone ścieżką. **Drzewo** := **graf spójny, bez cykli prostych**. Istnieje mocno rozwinięty dział matematyki zwany *teorią grafów*.

Dalszym krokiem, w teoriomnogościowym ujęciu najważniejszych pojęć matematyki, jest sprowadzenie najważniejszego pojęcia matematyki – pojęcia funkcji – do pojęcia zbioru.

Najpierw definicje pomocnicze:

DZIEDZINA LEWOSTRONNA RELACJI BINARNEJ R := w skrócie mówimy **dziedzina** relacji R , symbolicznie:

$$D_L(R) = \{x: \exists y (xRy)\}.$$

DZIEDZINA PRAWOSTRONNA RELACJI BINARNEJ R := w skrócie **przeciwdziedzina** relacji R , symbolicznie:

$$D_P(R) = \{x: \exists y (yRx)\}.$$

FUNKCJA JEDNOARGUMENTOWA := relację binarną $U \times U \supset R \neq \emptyset$ nazywamy funkcją jednoargumentową ze zbioru $X \subset U$ w zbiór $Y \subset U$, gdy:

(f₁) $D_L(R) = X$,

(f₂) $D_P(R) \subset Y$,

(f₃) $\forall x, y, z \in U (xRy \wedge xRz \rightarrow y = z)$.

Inne określenia na funkcję to: *przekształcenie*, odwzorowanie.

Funkcje przyjęto oznaczać małymi literami f, g, h .

Zbiór X nazywa się zbiorem **argumentów** lub **dziedziną** funkcji f , zaś Y zbiorem **wartości** lub **przeciwdziedziną** funkcji f .

Fakt następujący ‘ f jest funkcją ze zbioru X w zbiór Y ’ notować będziemy symbolicznie w taki sposób $f: X \rightarrow Y$.

Jeśli x jest elementem X , to $f(x)$ nazywać będziemy *wartością funkcji f dla argumentu x* lub *wartością funkcji f w punkcie x* .

Symbol \rightarrow jest używany w skrypcie na dwa sposoby, jako znak dla implikacji oraz w zapisie funkcji z jednego zbioru w drugi. Z kontekstu będzie zawsze jasne o jakie użycie chodzi i nie powinno prowadzić to do nieporozumień. Należy jednak o tym pamiętać.

Mówić się będzie również, że *funkcja f jest określona (jest zdefiniowana) na zbiorze X*.

Uogólnieniem pojęcia funkcji jednoargumentowej jest **funkcja n-argumentowa** ze zbioru X^n w zbiór Y.

Szczególnym zaś przypadkiem funkcji n-argumentowej jest **działanie**, będące funkcją przeprowadzającą zbiór X^n w sam zbiór X. Działanie takie nazywamy **działaniem n-argumentowym**.

Jeden z działów matematyki – algebra abstrakcyjna - zajmuje się badaniem struktur, których relacje są działaniami określonymi w uniwersum struktury i jest ich skończenie wiele. Takie struktury zwie się **algebrami**.

PRZYKŁAD

Niech $U = \{0,1\}$ i niech działania $\bullet: U^2 \rightarrow U$; $+: U^2 \rightarrow U$; $-: U \rightarrow U$ określone będą następująco: $+(0,1) = +(1,0) = +(1,1) = 1$ oraz $+(0,0) = 0$; $\bullet(0,0) = \bullet(0,1) = \bullet(1,0) = 0$ oraz $\bullet(1,1) = 1$; $-(1) = 0$ oraz $-(0) = 1$. Strukturę z tym uniwersum i działaniami $\underline{U} = \langle \{0,1\}; \bullet, +, - \rangle$ nazywamy (dwuargumentową) **algebrą Boole'a**. Innym przykładem algebry Boole'a jest $\underline{U} = \langle P(U); \cap, \cup, ' \rangle$, gdzie $P(U)$ jest zbiorem wszystkich podzbiorów zbioru U, zaś działania to kolejno teoriomnogościowe operacje iloczynu zbiorów, sumy zbiorów i dopełnienia.

Konsekwencją powyższej definicji funkcji jest to, że funkcja, jako szczególny przypadek relacji, jest również zbiorem. Ten właśnie fakt, między innymi, pokazuje rolę teorii zbiorów jako podstawowej teorii matematycznej.

Funkcja f nazywa się **jednoznaczna** lub **różnowartościowa** jeśli zachodzi:

$$f: X \xrightarrow{1-1} Y \quad \text{wtw} \quad f: X \rightarrow Y \wedge \forall x \in X \forall y \in Y (f(x) = f(y) \rightarrow x = y).$$

Warunek jednoznaczności jest w pewnym sensie warunkiem odwrotnym do warunku na bycie funkcją. Ten pierwszy (jednoznaczność) wymaga by funkcja przyjmowała dla identycznych wartości, identyczne argumenty, zaś ten drugi warunek wymaga by funkcja dla identycznych argumentów przyjmowała identyczne wartości. Albo równoważnie: warunek pierwszy wymaga by funkcja dla różnych argumentów przyjmowała różne wartości, zaś warunek na funkcję, by dla różnych wartości przyjmowała różne argumenty.

Pokażemy to na rysunku.

Funkcją f nazywamy funkcją ze zbioru X **na** zbiór Y [symbolicznie $f: X \xrightarrow{na} Y$] gdy:

$$f: X \xrightarrow{na} Y \quad \text{wtw} \quad f: X \rightarrow Y \wedge \forall y \in Y \exists x \in X (f(x) = y).$$

Funkcję f nazywamy funkcją **wzajemnie jednoznaczna** lub **bijekcją**, gdy jest funkcją **jednoznaczna** z X w Y oraz funkcją z X na Y.

5. NAZWY

5.1 EKSTENSJONALNA TEORIA NAZW.

5.1.1 Nazwy, jak wspomniano, tworzą podobnie jak zdania jedną z dwóch podstawowych kategorii semantycznych. Ze względu właśnie na ten fundamentalny charakter trudno jest podać poprawną definicję nazwy jako takiej. Obecnie nie ma w logice, ani w filozofii języka jednej, ustalonej teorii nazw.

5.1.2 Nazwy w ogólności nie można w sposób adekwatny scharakteryzować metodami czysto syntaktycznymi.

5.1.3 Intuicyjnie najbardziej korzystnym określeniem nazwy wydaje się być następujące: *Nazwą jest to wyrażenie języka, które da się podstawić za zmienną do schematu zdaniowego 'x jest zielone' za zmienną wolną x i wtedy schemat przejdzie w zdanie sensowne.* To określenie nazwy nie jest precyzyjną jej definicją, ale w wystarczający sposób naprowadza naszą intuicję na właściwe tory myślenia o nazwach. Inne określenie nazwy, które odwołuje się do naszych potocznych intuicji brzmi: *nazwą jest takie wyrażenie języka, które coś nazywa.*

DESYGNET := obiekt, który nazwa nazywa.

5.1.4 Zmienne, których zakresem zmienności będą nazwy oznaczamy symbolami: n, m, p.

DENOTACJA NAZWY n := zbiór wszystkich desygnatów nazwy n.

5.1.5 Denotację nazwy n oznaczamy symbolem $D(\underline{n})$.

5.1.6 Dzięki tej definicji możemy wypowiadać się na temat nazw wypowiadając się o zbiorach.

5.1.7 Tradycyjnie znane są następujące podziały nazw:

PODZIAŁ NAZW	CHARAKTERYSTYKA DENOTACJI LUB DESYGNATÓW	KRYTERIUM PODZIAŁU
1. NAZWY PUSTE	Denotacja jest zbiorem pustym.	Kryterium podziału: liczba desygnatów.
2. NAZWY JEDNOSTKOWE	Denotacja jest zbiorem jednoelementowym.	
3. NAZWY OGÓLNE	Denotacja ma więcej niż jeden element.	
1. NAZWY KONKRET	Nazywają obiekty czasoprzestrzenne.	Kryterium podziału: specyfika

NE 2. NAZWY ABSTRAK CYJNE	Nazywają pozostałe obiekty.	tego do czego się odnoszą
1. NAZWY INDYWID UALNE 2. NAZWY GENERAL NE	Np. ten oto pies; lub tzw. nazwy własne jak: Adam Mickiewicz, Stefan Banach itp. Np. 'Największy polski matematyk dwudziestego wieku'	Kryterium podziału: sposób wskazywania desygnatów.
1. NAZWY PROSTE 2. NAZWY ZŁOŻONE	Zbudowane są z jednego wyrazu. Zbudowane więcej niż z jednego wyrazu.	Kryterium podziału: liczba wyrazów.

5.1.8 Denotację nazwy \underline{n} nazywać będzie się czasem również **ekstensją** lub **zakresem nazwy \underline{n}** .

Niniejsza teoria nazw nosi nazwę ekstensjonalnej z tego powodu, że mówiąc o nazwach czynimy to poprzez mówienie o ich ekstensjach. Pomijamy tutaj tzw. *intensję* czyli *treść* nazwy.

6. LOGIKA PIERWSZEGO RZĘDU.

Rozdział ten poświęcony jest wykładowi syntaktycznych i semantycznych aspektów logiki pierwszego rzędu. Najpierw zostanie przedstawiony klasyczny rachunek zdań, a po nim Po wykładzie klasycznego rachunku zdań zostaną przedstawione, według pewnego schematu, inne – nieklasyczne – zdaniowe rachunki logiczne. Ów schemat wygląda następująco:

0. Motywacja filozoficzna dla danego rachunku.
1. Język rachunku: alfabet oraz zbiór wyrażeń sensownych.
2. Aparat dedukcyjny w wersji Hilberta: aksjomaty oraz reguły inferencji.
3. Aparat dedukcyjny w postaci tablic semantycznych Smullyana.
4. Niektóre ważne twierdzenie metalogiczne o danym rachunku dla wersji tablic.

W tym miejscu zostanie podana definicja tablicy analitycznej (Smullyan) (inaczej: drzewa rozkładu albo tablicy semantycznej (Beth)).²⁴ Wykorzystamy do tego celu naszą wiedzę o drzewach dwójkowych.

Terminy *tablica semantyczna*, *drzewo rozkładu* czy *tablica analityczna* są dość często używane w literaturze. Sama idea koncepcji, takich obiektów jak tablice analityczne, pochodzi od Betha, Hintikka oraz Lisa. Ponieważ niniejsze ujęcie wzoruje się na ujęciu Smullyana często termin *tablica analityczna* (w skrócie *tablica*) lub *drzewo rozkładu* będzie używana. Z tego powodu, iż stwierdzono większą dydaktyczną skuteczność wprowadzającego wykładu logiki metodą tablic aniżeli aksjomatyczną metodą Hilberta wiele współczesnych podręczników logiki używa tej metody; na przykład krakowski podręcznik Porębskiej i Suchonia *Elementarny wykład logiki*, a z zagranicznych Priesta *An Introduction to Non-Classical Logic*.

Na przeciąg obecnego fragmentu (poświęconego typom dowodów) pod terminem **twierdzenie** bez bliższego określenia rozumieć się będzie zdanie jakiejś nieformalnej teorii, które posiada w niej **dowód**²⁵. **Dowód** (jakiegoś twierdzenia) jest argumentem, nie przedstawiającym najmniejszych wątpliwości co do swej logicznej poprawności, że twierdzenie jest prawdziwe.

Zazwyczaj wiadomo o jaką teorię chodzi. Może to być na przykład teoria mnogości (nieformalna) lub metateoria rachunku zdań (nieformalna).

Jeśli twierdzenie ma postać warunkową (po angielsku to się nazywa *conditional*) $Z \Rightarrow Z'$, to zdanie Z nazywamy **założeniem twierdzenia**, zaś Z' **tezą twierdzenia**. Taka jest praktyka terminologiczna w obrębie matematyki (i nauk ścisłych tzn. takich gdzie da się dowodzić twierdzeń) i będziemy się jej trzymać. Często w naukach ścisłych w takim przypadku mówi się o założeniu Z jako **warunku wystarczającym dla Z'** , zaś o tezie Z' jako o **warunku koniecznym dla Z** .

UWAGA

Odróżniamy to znaczenie terminu *teza* i *twierdzenie* od podobnych określeń w obrębie systemu KRZ, czy też innego systemu formalnego, gdzie używa się ich często zamiennie.

Już od czasów starożytności często dowody przebiegają według pewnych charakterystycznych typów lub metod. Najbardziej spotykane to:

- (i) dowód przez sprowadzenie do absurdu (niewprost),

²⁴ Terminów tych używa się zamiennie.

²⁵ Jest to ogólne pojęcie dowodu dla całej matematyki. Dla danej teorii formalnej pojęcie dowodu da się zdefiniować całkiem ściśle.

- (ii) dowód wprost,
- (iii) dowód przez konstrukcję,
- (iv) dowód przez indukcję.

Ad. (i) Metoda tablic wywodzi się od **metody niewprost** dowodzenia twierdzeń matematycznych, zwanej też **reductio ad absurdum** (sprowadzenie do niedorzeczności, absurdu, sprzeczności) lub inaczej **dowodem apagogicznym** (od greckiego słowa *apagoge*= odprowadzać). Metoda ta pochodzi od Platona, który zastosował ją w swoim dialogu *Fedon* oraz od Euklidesa.

Metoda niewprost wygląda następująco: zakładamy, że zachodzi Z oraz czynimy założenie niewprost czyli zaprzeczenie (negację) tezy twierdzenia (nieprawda, że Z'). Jeśli zaprzeczenie tezy doprowadzi do sprzeczności z założeniami, albo innymi udowodnionymi twierdzeniami (aksjomatami), to twierdzenie wyjściowe uważa się za udowodnione.

Metoda tablic semantycznych z tego powodu zaliczana jest do metod niewprost dowodzenia formuł KRZ, że aby dowieść za jej pomocą formuły A zakładamy niejako, że dowiedlna jest formuła $\neg A$ i dla niej budujemy tablicę analityczną. Sprowadzenie tego założenia do sprzeczności, co w przypadku tablic odpowiada zamknięciu tablicy, prowadzi do wniosku, że formuła A jest twierdzeniem KRZ.

Ad. (ii) Odróżniamy ją od metody dowodzenia **wprost**, która wygląda mniej więcej następująco:

Założmy, że chcemy dowieść twierdzenia o postaci okresu warunkowego $Z \Rightarrow Z'$. Możemy dowieść go jedną z dwóch powyższych metod.

Metoda wprost wygląda tak: zakładamy, że zachodzi Z (że Z jest prawdziwe) i próbujemy za pomocą rozumowania ‘wydobyć’ z niego tezę, czyli Z' . Oczywiście owo rozumowanie musi być poprawne logicznie.

Ad. (iii) Metoda przez konstrukcję dotyczy tzw. twierdzeń egzystencjalnych, postulujących istnienie pewnych obiektów. Dowód takich twierdzeń zazwyczaj polega na tym, że istnienia postulowanego obiektu dowodzimy podając metodę konstrukcji owego obiektu. Przykładem takiego dowodu jest dowód lematu Königa podany wyżej.

Ad. (iv) Metoda dowodu przez indukcję została omówiona w rozdziale pierwszym.

Tablice analityczne oznaczать będziemy dużą literą T , ewentualnie wraz z indeksem, od angielskiego słowa *tree* = drzewo.

Określenie wstępne tablicy analitycznej dla języków rachunków zdaniowych. W języku dowolnego rachunku zdaniowego dysponujemy regułami, które pozwalają rozkładać formuły bardziej złożone na formuły prostsze.²⁶ Właśnie owe reguły pozwalają budować tablicę semantyczną dla danej formuły.

Dla rachunku zdań mamy tylko dwa typy reguł: **reguły typu α** oraz **reguły typu β** . Typy reguł różnią się sposobem konstruowania drzewa. Rozkładając na drzewie T formułę A , za pomocą reguła typu α , do każdego punktu końcowego każdej gałęzi przechodzącej przez formułę A , dołączamy (na jednej gałęzi) formuły uzyskane z rozkładu A ; tzn. kolejno α_1

²⁶ Stąd inna nazwa tablic semantycznych – *tablice rozkładu*.

oraz α_2 . Graficznie reguła typu α wygląda tak:
$$\begin{array}{c} \alpha \\ | \\ \alpha_1 \\ | \\ \alpha_2 \end{array}$$
. Natomiast jeśli rozkładamy formułę A

za pomocą reguły typu β , to do punktu końcowego każdej gałęzi przechodzącej przez punkt A dołączamy dwie gałęzie β_1 oraz β_2 . Graficznie wygląda to tak: β

Formułę A nazwiemy **formułą typu α** , gdy można ją rozłożyć regułą typu α ; formułę A nazwiemy **formułą typu β** , gdy można ją rozłożyć regułą typu β .

TABLICA ANALITYCZNA jest to skończone drzewo dwójkowe, którego punktami są formuły języka rachunku zdań. Prócz tego każda formuła A będąca punktem tego drzewa musi mieć uzasadnienie dla swej obecności na drzewie i może być:

- przodkiem,
- uzyskana została z formuły B leżącej (wcześniej względem relacji R) na tej samej gałęzi (na której leży A) w wyniku zastosowania do B jednej z reguł - typu α lub typu β .

6.1 KLASYCZNY RACHUNEK ZDAŃ.

W tym podrozdziale przedstawiony zostanie system formalny Klasycznego Rachunku Zdań (KRZ) nad którym nadbudowana jest logika pierwszego rzędu. Termin ‘klasyczny’ w nazwie rachunku odnosi się do sposobu rozumienia spójników logicznych, w szczególności najbardziej podstawowego spójnika, którym jest implikacja.

Motywacja filozoficzna dla KRZ. Przypomnijmy, że rachunek ten opiera się na dwóch zasadach. Na zasadzie istnienia dwóch wartości logicznych: *Istnieją dwie i tylko dwie wartości logiczne; Prawda (oznaczana za pomocą 1) oraz Fałsz (oznaczany za pomocą 0)*; oraz zasadzie dwuwartościowości, która brzmi: *Dla dowolnego zdania Z, Z ma wartość logiczną prawdy lub Z ma wartość logiczną fałszu*. Inna postać tej zasady brzmi: *Każde zdanie jest prawdziwe lub fałszywe i żadne nie jest równocześnie prawdziwe i fałszywe*. Trzeba zwrócić uwagę na to, że obie zasady są od siebie niezależne. Zasada dwuwartościowości ma wiele wspólnego z tzw. logiczną koncepcją zdania.

ALFABET JĘZYKA KRZ := 1) przeliczalny nieskończony zbiór zmiennych zdaniowych o postaci $p_1, p_2, p_3, \dots, p_n, \dots$; 2) stałe logiczne (spójniki zdaniowe i nawiasy): $\neg, \wedge, \vee, \rightarrow,)$, ($.$

DEFINICJA ZBIORU FORMUŁ KRZ ($FORM_{KRZ}$) := 1) $\forall C \subset FORM_{KRZ}$; 2) $A, B \in FORM_{KRZ} \Rightarrow (A \wedge B), (A \vee B), (A \rightarrow B), \neg A \in FORM_{KRZ}$.

Zwracam uwagę na to, że definicja zbioru formuł uległa zmianie. Usunięty został spójnik równoważności z alfabetu języka. Ma to swoją motywację. Chodzi o to, iż spójnik ten ma charakter pochodny we wszystkich systemach logicznych, które będziemy rozważać. Rozumieć go będziemy tak: $(A \equiv B) =df (A \rightarrow B) \wedge (B$

→ A). Przy budowie tablic semantycznych spójnik równoważności przeszkadza w pewnych bardzo wygodnych ujęciach.

Obecna prezentacja systemu KRZ różni się od wersji poprzedniej tym, że wcześniej aksjomaty systemu hilbertowskiego były formułami KRZ i było ich skończenie wiele. Obecnie zapiszemy aksjomaty, których będzie nieskończenie wiele za pomocą schematów aksjomatów. Schemat aksjomatów KRZ jest to wyrażenie, w którym zamiast zmiennych zdaniowych ze zbioru V występują metazmienne, które oznaczmy znakami A, B, C . Owe metazmienne są symbolami (niesformalizowanego) metajęzyka języka KRZ, których zakresem zmienności jest zbiór $FORM_{KRZ}$. Schematy aksjomatów nie są aksjomatami! Korzyść z takiej prezentacji jest taka, że choć zwiększa się nam liczba aksjomatów i to istotnie (ze skończonej do nieskończonej) to pozbywamy się jednej z pierwotnych reguł inferencji – reguły podstawiania.

Schematy aksjomatów (Hilbert-Łukasiewicz):

- A1. $((A \rightarrow B) \rightarrow ((B \rightarrow C) \rightarrow (A \rightarrow C)))$.
- A2. $((A \rightarrow (A \rightarrow B)) \rightarrow (A \rightarrow B))$.
- A3. $(A \rightarrow (B \rightarrow A))$.
- A4. $((A \wedge B) \rightarrow A)$.
- A5. $((A \wedge B) \rightarrow B)$.
- A6. $((A \rightarrow B) \rightarrow ((A \rightarrow C) \rightarrow (A \rightarrow (B \wedge C))))$.
- A7. $(A \rightarrow (A \vee B))$.
- A8. $(B \rightarrow (A \vee B))$.
- A9. $((A \rightarrow B) \rightarrow ((C \rightarrow B) \rightarrow ((A \vee C) \rightarrow B)))$.
- A10. $((\neg B \rightarrow \neg A) \rightarrow (A \rightarrow B))$.

Reguły wnioskowania:

$$\frac{A \rightarrow B, A}{B}; \quad \text{Reguła Odrywania (Modus Ponens).}$$